

บทที่ 1

บทนำ

1.ความสำคัญและที่มาของปัญหา

การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในปัจจุบันได้ให้ความสำคัญในการพัฒนาทักษะด้านการสื่อสาร จึงมุ่งเน้นเกี่ยวกับการออกเสียงของผู้เรียน ในช่วงหลายปีมานี้ ยังมีการแพร่หลายของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ก็ยังมีความหลากหลายของปัญหาการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน (Toda2004) มีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวต่างชาติ ที่ไม่ได้พูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่จำนวนมากได้รับการเผยแพร่ ทั้งที่เป็นผลงานวิจัยของนักวิจัยชาวญี่ปุ่นเอง และผลงานวิจัยของนักวิจัยชาวต่างชาติ แต่สำหรับผลงานวิจัยด้านการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่แล้วนั้น จากการสำรวจมีเพียง 2.43%(Kanokwan 2009) ซึ่งนับว่าน้อยมาก ดังนั้นหากมองจากข้อมูลทางสถิติที่ได้ จึงอาจกล่าวได้ว่า การศึกษาและวิจัยด้านเสียงภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยนั้น โดยภาพรวมแล้วยังไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร

อย่างไรก็ตาม ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ผลงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยที่ปรากฏ มักจะกล่าวถึงประเด็นปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ 「し」、「ち」、「じ」、「す」、「つ」 นั้นยากสำหรับผู้เรียนชาวไทย(Oonishi1974, Konishi2004, Matsusaki2008, Chiba2009, Saowanee2004, Toda2006) การสับสนระหว่างพยัญชนะเสียงโฆมะกับเสียงอโฆมะ การออกเสียงสั้นสับสนกับเสียงยาว ปัญหาการออกเสียงสูงต่ำในคำ ทำนองเสียงในประโยคภาษาญี่ปุ่น(Saowanee2004, Asadayuth2004, Yupaka2008, Chiba2009, Kokusaikooryuukikin2009) เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการสังเกตจากประสบการณ์ตรงของผู้วิจัยในช่วง 10 ปีของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ผู้วิจัยพบว่า นิสิตที่เรียนภาษาญี่ปุ่นหลายคน ออกเสียงได้ไม่ถูกต้องชัดเจน มีปัญหาในการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นมาก ซึ่งหลายประเด็นตรงกับที่ได้กล่าวไว้ในเอกสารและงานวิจัยต่างๆ มีประเด็นหนึ่งที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นคือ นิสิตออกเสียงYo-on(เสียงพยัญชนะควบ)ได้ไม่ดี มีนิสิตจำนวนไม่น้อยออกเสียงผิดบ่อยๆ บางคนแม้จะเรียนภาษาญี่ปุ่นมาหลายปีแต่ยังออกเสียงเหมือนเพิ่งเริ่มเรียนใหม่ๆ ผู้วิจัยคิดว่า สิ่งนี้นับเป็นปัญหาอย่างมากในการออกเสียงYo-on(เสียงพยัญชนะ

ควบ)ดังเช่นกรณีตัวอย่างการออกเสียงYo-on(เสียงพยัญชนะควบ)ที่ผิดของนิสิตซึ่งเป็นปรากฏการณ์จริงของผู้เรียน เช่น

「きょねん」/kjo nen/ ออกเสียงเป็น 「キャネン」/kja nen/, 「キョウネン」/kjou nen/
「りょこう」/rjo kou/ ออกเสียงเป็น 「リャコウ」/rja kou/
「きょう」/kjou/ ออกเสียงเป็น /kiaw/ ได้ยินเหมือนออกเสียงคำว่า “เคียว” ในภาษาไทย

ทุกครั้งที่ผู้วิจัยได้ยื่นการออกเสียงที่ผิดเพี้ยนของผู้เรียนแล้วเกิดความรู้สึกเป็นกังวลว่า ปัญหานี้เป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งในการติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษา เพราะการพูดสื่อสารภาษาญี่ปุ่นกับชาวญี่ปุ่นนั้นสำคัญมาก โดยเฉพาะเวลาพูดในสถานที่ทำงานกับเจ้านายระดับสูง การพูดในที่ประชุม หรือการพูดที่เป็นพิธีการ เช่น การกล่าวเปิดงานในโอกาสต่างๆ การประชุมของบริษัท เป็นต้น ถึงแม้จะมีคำพูดที่ว่า “แม้จะออกเสียงไม่ถูกต้อง แต่ถ้าสื่อความหมายเข้าใจ ก็ไม่เป็นไร” นั้นคงจะไม่ถูกต้องนัก การสื่อสารที่ดีควรใส่ใจเสียงพูดด้วย นอกจากนี้ การพูดออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจนอาจถูกประเมินค่าต่ำ เช่น ถูกมองว่า พูดเหมือนเด็กเพิ่งหัดพูด(Kokusaikooryuukikin2009) ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญ ที่จะศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับการออกเสียง Yo-on (เสียงพยัญชนะควบ)ของผู้เรียนชาวไทยในปัจจุบัน และเนื่องจากยังไม่ปรากฏงานวิจัยใดที่ทำการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงYo-on(เสียงพยัญชนะควบ)ที่เป็นปรากฏการณ์จริงของผู้เรียนชาวไทยเลย ผู้วิจัยจึงอยากศึกษาและทำการวิจัยในประเด็นนี้ โดยทำการสำรวจปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย แม้อาจมีบางท่านมองว่า คำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะควบที่พบในตำราหรือบทเรียนมีจำนวนไม่มากเมื่อเทียบกับเสียงพยัญชนะอื่นๆ และการทำวิจัยเฉพาะเสียงใดเสียงหนึ่งเช่น มุ่งศึกษาเฉพาะเสียงพยัญชนะควบนี้ อาจไม่ได้ช่วยพัฒนาทักษะการออกเสียงโดยรวมให้แก่ผู้เรียนได้ แต่สำหรับผู้วิจัยแล้วคิดว่า เสียงทุกเสียงในภาษาที่ใช้พูดติดต่อสื่อสารล้วนแต่มีความหมายและมีความสำคัญ หากเราไม่สามารถออกเสียงใดเสียงหนึ่งให้ถูกต้องชัดเจนได้นั้นย่อมแสดงว่า เรายังมีข้อบกพร่องในทักษะการพูดออกเสียงเพื่อการติดต่อสื่อสาร ดังนั้น จึงควรใส่ใจและแก้ไขข้อบกพร่องนั้น

2.วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจปัญหาการออกเสียงYo-on(เสียงพยัญชนะควบ)ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยว่า มีปัญหามากน้อยเพียงใด

2.เพื่อวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียงYo-on(เสียงพยัญชนะควบ)ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย

3.เพื่อวิเคราะห์ลักษณะทางประชากรของผู้เรียนที่มีผลต่อความแตกต่างในการออกเสียงYo-on(เสียงพยัญชนะควบ)ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย

3.ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ปัญหาการออกเสียง Yo-on(เสียงพยัญชนะควบ)ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย”นี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ(SurveyResearch) ต้องเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของกลุ่มประชากรที่ต้องการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงYo-on(เสียงพยัญชนะควบ)ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยในประเทศไทย ซึ่งเป็นปรากฏการณ์จริงว่า ปัจจุบันผู้เรียนมีปัญหาในการออกเสียง Yo-on(เสียงพยัญชนะควบ)มากน้อยเพียงใด มีลักษณะข้อผิดพลาดอย่างไร และตัวแปรทางประชากรใดที่มีผลต่อความแตกต่างในการออกเสียง Yo-on(เสียงพยัญชนะควบ)ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย นำข้อมูลที่ได้มาศึกษาวิเคราะห์และรายงานผลการวิจัยนี้

ประชากร

ในการวิจัยนี้ ประชากรที่ต้องการนำมาศึกษาได้แก่ นักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของไทย ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจากสถาบันที่ยังไม่เคยมีชั่วโมงการเรียนการสอนออกเสียงที่เปิดเป็นรายวิชาให้นักศึกษาเรียนมาก่อน เพื่อให้ได้ทราบถึงปัญหาได้มากที่สุด ประกอบกับความสะดวกในเรื่องของช่วงเวลาเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจึงเลือกเก็บข้อมูลจากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่และมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่1-4มหาวิทยาลัยเชียงใหม่และนิสิตวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่1-4มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย(Simple random sampling) ชั้นปีละ 15 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวนทั้งสิ้น 120 คน

4.คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

1.ปัญหาการออกเสียง คือ ปัญหาที่เกิดจากการที่ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยไม่สามารถออกเสียงคำในภาษาญี่ปุ่นได้อย่างถูกต้องชัดเจน เนื่องจากสาเหตุหรือปัจจัยบางประการ

2.เสียงYo-on(เสียงพยัญชนะควบ) คือ เสียงในภาษาญี่ปุ่นที่ประกอบด้วยพยัญชนะในวรรค/ i /ตามด้วยพยัญชนะ や、ゆ、หรือ よ ซึ่งจะเขียนให้มีขนาดเล็กกว่าปกติ เช่น 「きゃ、きゅ、きょ、しゃ、しゅ、しょ、ちゃ、ちゅ、ちょ、. . .」 เป็นต้น แต่เวลาออกเสียงจะเปล่งเสียงเป็น1พยางค์หรือ1ช่วงเสียงเท่านั้น

5.ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.ประโยชน์ทางวิชาการ

ผลการวิจัยนี้เป็นข้อมูลพื้นฐานทางวิชาการสำหรับผู้ศึกษาภาษาญี่ปุ่นในทุกระดับการศึกษา เพื่อนำไปเป็นแนวทางแก้ไขและพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาญี่ปุ่น และครู อาจารย์ที่สอนภาษาญี่ปุ่นเพื่อนำไปเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนการฝึกออกเสียงภาษาญี่ปุ่นแก่ผู้เรียน

2.ประโยชน์ต่อการวิจัย

ผลการวิจัยนี้ จะเป็นประโยชน์โดยตรงต่อการวางแผนการสร้างแบบฝึกทักษะการออกเสียงพยัญชนะควบให้แก่กนิสิตในชั้นเรียน และการวางแผนการทดลองใช้กลยุทธ์การสอนการฝึกออกเสียงภาษาญี่ปุ่น เพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นของนิสิตชาวไทย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ปัญหาการออกเสียง Yo-on(เสียงพยัญชนะควบ)ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย เป็นการมุ่งศึกษาปัญหาการออกเสียง Yo-on(เสียงพยัญชนะควบ) ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยในประเทศไทย ในบทนี้ผู้วิจัยได้รวบรวม เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการศึกษาวิจัยนี้ โดยมีประเด็นที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

- 1.ลักษณะของเสียง Yo-on(เสียงพยัญชนะควบ)
- 2.แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงภาษาญี่ปุ่น
- 3.แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง

1.ลักษณะของเสียง Yo-on(เสียงพยัญชนะควบ)

ในบรรดาเสียงพยัญชนะของภาษาญี่ปุ่น กล่าวได้ว่า เสียงพยัญชนะควบเป็นเสียงหนึ่งที่ยาก สำหรับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น (Ishida1994,Tanaka&Kubozono2000, Karazawa2010) ซึ่ง Tanaka&Kubozono(2000) กล่าวว่า เสียงพยัญชนะควบเป็นเสียงที่มาจากภาษาจีน จนถึงปัจจุบัน ก็ยังมีคำที่เป็นเสียงพยัญชนะควบไช้อยู่เป็นจำนวนมาก ได้แก่ คำที่มาจากภาษาจีน (漢語) คำยืมภาษาต่างประเทศ (がいらいご) เป็นต้น แม้แต่เจ้าของภาษา คือ ชาวญี่ปุ่นเองการออกเสียงพยัญชนะควบนั้นยาก เสียงพยัญชนะควบในภาษาญี่ปุ่นประกอบด้วยเสียงพยัญชนะในวรรค/i/ตามด้วย พยัญชนะเสียงกึ่งสระ や、ゆ、หรือよเล็ก มีทั้งหมด 33 ตัว ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2.1 แสดงเสียงพยัญชนะควบในภาษาญี่ปุ่น

พยัญชนะเสียงใส			พยัญชนะเสียงขุ่น		
き や	き ゆ	き よ	ぎ や	ぎ ゆ	ぎ よ
/kja/	/kju/	/kjo/	/gja/	/gju/	/gjo/
し や	し ゆ	し よ	じ や	じ ゆ	じ よ
/sja/	/sju/	/sjo/	/zja/	/zju/	/zjo/
ち や	ち ゆ	ち よ	び や	び ゆ	び よ
/tja/	/tju/	/tjo/	/bja/	/bjū/	/bjo/
に や	に ゆ	に よ	พยัญชนะเสียงกึ่งขุ่น		
/nja/	/nju/	/njo/			
ひ や	ひ ゆ	ひ よ	ぴ や	ぴ ゆ	ぴ よ
/hja/	/hju/	/hjo/	/pja/	/pju/	/pjo/
み や	み ゆ	み よ			
/mja/	/mju/	/mjo/			
り や	り ゆ	り よ			
/rja/	/rju/	/rjo/			

สัทอักษรที่ใช้อ้างอิงจากKokusaikooryuukikin2009, ^{にほんごきょうじゆほう}日本語教授法シリーズ 2. ^{しょぼう}ひつじ書房

โดยปกติ ตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นหนึ่งตัว เวลาออกเสียงนับเป็น 1 พยางค์ หรือ 1 ช่วงเสียง (拍) แต่เสียงพยัญชนะควบ ซึ่งเป็นเสียงที่เกิดจากการผสมระหว่างพยัญชนะสองวรรคนี้ จะเปล่งเสียงออกมาหนึ่งช่วงเสียงเช่น 「き」 + 「ゃ」 นับเป็น 1 พยางค์ หรือ 1 ช่วงเสียง

ตารางที่2.2 แสดงเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นและเสียงพยัญชนะควบเสียงยาว

เสียงพยัญชนะ ควบเสียงสั้น	เสียงพยัญชนะ ควบเสียงยาว	เสียงพยัญชนะ ควบเสียงสั้น	เสียงพยัญชนะ ควบเสียงยาว	เสียงพยัญชนะ ควบเสียงสั้น	เสียงพยัญชนะ ควบเสียงยาว
きゃ /kja/	きゃあ /kja:/	きゅ /kju/	きゅう /kju:/	きょ /kjo/	きょう /kjo:/
ぎゃ /gja/	ぎゃあ /gja:/	ぎゅ /gju/	ぎゅう /gju:/	ぎょ /gyo/	ぎょう /gyo:/
しゃ /sja/	しゃあ /sja:/	しゅ /sjɯ/	しゅう /sjɯ:/	しょ /sjo/	しょう /sjo:/
じゃ /zja/	じゃあ /zja:/	じゅ /zju/	じゅう /zju:/	じょ /zjo/	じょう /zjo:/
ちゃ /tja/	ちゃあ /tja:/	ちゅ /tju/	ちゅう /tju:/	ちょ /tjo/	ちょう /tjo:/
にゃ /nja/	にゃあ /nja:/	にゅ /nju/	にゅう /nju:/	にょ /njo/	にょう /njo:/
ひゃ /hja/	ひゃあ /hja:/	ひゅ /hju/	ひゅう /hju:/	ひょ /hjo/	ひょう /hjo:/
びゃ /bja/	びゃあ /bja:/	びゅ /bjɯ/	びゅう /bjɯ:/	びょ /bjo/	びょう /bjo:/
ぴゃ /pja/	ぴゃあ /pja:/	ぴゅ /pju/	ぴゅう /pju:/	ぴょ /pjo/	ぴょう /pjo:/
みゃ /mja/	みゃあ /mja:/	みゅ /mju/	みゅう /mju:/	みょ /mjo/	みょう /mjo:/
りゃ /rja/	りゃあ /rja:/	りゅ /rju/	りゅう /rju:/	りょ /rjo/	りょう /rjo:/

สัทอักษรที่ใช้อ้างอิงจากKokusaikooryuukikin2009,日本語教授法シリーズ 2.ひつじ書房

การออกเสียงพยัญชนะควบนั้นต้องคำนึงถึงความยาวของช่วงเสียง หากออกเสียงโดยแบ่งช่วงเสียงผิด ก็จะทำให้ความหมายของคำผิดไปได้ เช่น 「びょういん」 (病院) – 「びょういん」 (美容院) (Tanaka& Kubozono2000) ซึ่งลักษณะของเสียงพยัญชนะควบเช่นนี้ เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ ในการฟังแยกเสียงระหว่างเสียงพยัญชนะควบ 「びょ」 กับเสียงพยัญชนะเดี่ยว 「びょ」 (直音) ได้ยากด้วย (Ishida1996,Matsusaki2008) และเมื่อกล่าวถึงเสียงพยัญชนะควบกับเสียงพยัญชนะเดี่ยวแล้ว ในภาษาญี่ปุ่น

ก็มีบางกรณีที่สามารถออกเสียงพยัญชนะควบเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยวได้ ดังเช่นมีระบุไว้ในพจนานุกรมออกเสียง『日本語発音アクセント』ซึ่งถือเป็นการออกเสียงโดยทั่วไปในภาษาพูด เนื่องจากมีเสียงพยัญชนะควบบางเสียง เวลาชาวญี่ปุ่นพูดจะออกเสียงลำบาก จึงออกเสียงนั้นเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว เช่น
 「新宿」→「しんじく」、「算術」→「さんじつ」、「静粛」→「せいしく」、
 「輸出」→「ゆしつ」

ซึ่งจำนวนพยางค์หรือช่วงเสียงยังเท่าเดิม ลักษณะดังกล่าวนี้ในภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า 拗音の直音化^{ようおん ちよくおんか} และในทางกลับกัน ปรากฏคำที่เป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว จะออกเสียงเพี้ยนเป็นเสียงพยัญชนะควบก็มี เช่น

「いってしまった」→「いっちゃった」、「のんでしまった」→「のんじゃった」、
 「さけ」→「しゃけ」、「では」→「じゃ」

ลักษณะดังกล่าวนี้ในภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า 直音の拗音化^{ちよくおん ようおんか}ซึ่งทำให้จำนวนพยางค์หรือช่วงเสียงลดลง อาจเป็นเพราะความเร็วในการพูดสนทนา(Kokusaikooryuukikin1995) อย่างไรก็ตาม แม้ว่าแต่ละคนจะออกเสียงแตกต่างกันไป ไม่ว่าจะออกเสียงแบบไหนก็ถือว่าถูกต้องนั้น แต่เนื่องจากมีความแตกต่างกันระหว่างเสียงพยัญชนะควบและเสียงพยัญชนะเดี่ยว ด้านความหมายของคำจึงควรตระหนักถึงช่วงเสียงเวลาออกเสียงพยัญชนะควบให้ดี(Ishida1996) นอกจากนี้ มีข้อที่พึงสังเกตเกี่ยวกับลักษณะของเสียงพยัญชนะควบ Kashima(2003) กล่าวว่า ในทางสัทศาสตร์ เสียงพยัญชนะควบเป็นเสียงเพดานกลาย(口蓋化音^{こうがいおん}) ขณะออกเสียงพยัญชนะควบ ตำแหน่งของการเกิดเสียงและลิ้นที่เคลื่อนเข้าไปใกล้หรือสัมผัสกับฐานกรณ์บน จะเขยื้อนไปด้านหน้ากว่าปกติเล็กน้อย และจะใช้ช่วงหายใจเพียงอึดใจเดียว(ไม่มีการแบ่งช่วงของเสียงออกจากกัน)เช่นเดียวกับเวลาออกเสียงพยัญชนะเดี่ยว ประเด็นที่มักเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียน เช่น

「きょういく」→「きおういく」、「きゃく」→「きあく」

ลักษณะการออกเสียงผิดเช่นนี้ ควรคำนึงถึงเรื่องของจังหวะ(リズム) ในการออกเสียงด้วย

2.แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงภาษาญี่ปุ่น

เนื่องจากงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย ที่มุ่งเน้นศึกษาเฉพาะปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบของผู้เรียนชาวไทยนั้น ยังไม่ปรากฏ ในที่นี้จะหยิบยกแนวคิด ทฤษฎีและ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย เฉพาะประเด็นที่จะเป็นประโยชน์กับงานวิจัยนี้ ดังนี้

Chiba(2009) ศึกษาปัญหาการออกเสียงของผู้เรียนชาวไทยที่ครูผู้สอนชาวญี่ปุ่นรู้สึกว่าเป็นปัญหา โดยทำการสำรวจความคิดเห็นจากครูผู้สอนชาวญี่ปุ่น จำนวน 14คน ว่าการออกเสียงแบบใดที่เป็นปัญหา จากผลการสำรวจโดยการสัมภาษณ์ พบประเด็นที่เป็นปัญหา สรุปได้ดังนี้

- 1)การออกเสียงที่ครูผู้สอนคิดว่าเป็นปัญหามีมากมายหลายแบบ
- 2)ประเด็นที่ครูผู้สอนรู้สึกว่าเป็นปัญหาเป็นพิเศษตรงกับปัญหาที่มีกล่าวไว้ในงานวิจัยก่อนๆ ได้แก่
 - 2.1)ปัญหาการออกเสียง 「し」 กับ 「ち」
 - 2.2) ปัญหาการออกเสียง 「す」 กับ 「つ」
 - 2.3)ปัญหาการออกเสียง 「ふ」 → [f]
 - 2.4)ปัญหาการออกเสียง 力行 [kH],[k],[γ]
 - 2.5)ปัญหาการออกเสียง ず行[z]กับ ず行[s]
 - 2.6)ปัญหาการออกเสียงยาวกับเสียงสั้น
 - 2.7)ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะซ้อน つ เล็ก
 - 2.8)ปัญหาการออกเสียง 「ん」 ในรูปประโยค 「～んです」
 - 2.9)ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบ 1 พยางค์เป็น 2 พยางค์
 - 2.10)ปัญหาการออกเสียงสูงต่ำในคำ
 - 2.11)ปัญหาการออกทำนองเสียงท้ายประโยค
 - 2.12)ปัญหาการแบ่งวรรคและเน้นคำในประโยค

3)พบประเด็นปัญหาใหม่ คือการออกเสียง 「～んです」 และการแบ่งวรรคในประโยค

4)จุดที่รู้สึกว่าเป็นปัญหาพิเศษมีความแตกต่างตามปัจจัยต่างๆเช่น ระดับความรู้ของผู้เรียน มุมมองการสอนออกเสียงของตัวผู้สอนเอง และขึ้นอยู่กับเกณฑ์การพิจารณาของผู้สอนแต่ละคน เป็นต้น

จากผลการวิจัยดังกล่าว ปรากฏประเด็นปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบของผู้เรียน ซึ่งมีครูที่เห็นตรงกันในเรื่องนี้ถึง 7 คน(จากทั้งหมด 14)ซึ่งเท่ากับปัญหาการออกเสียง 「し」 กับ 「ち」 「す」 กับ 「つ」 ที่ได้ชื่อว่า เป็นเสียงที่ยาก โดยเฉพาะสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่น มีความเห็นตรงกันถึง 7 คน เท่ากัน จึงอาจกล่าวได้ว่า เสียงควบ เป็นประเด็นปัญหาที่โดดเด่นเช่นเดียวกัน Chiba(2009) ได้ยกตัวอย่าง ลักษณะเสียงพยัญชนะควบที่ผู้เรียนมักออกเสียงผิดต่างๆ สรุปได้ ดังนี้

1)พยัญชนะเสียงพยัญชนะควบในวรรค キャ行、ニャ行、ミャ行、リャ行、ギャ行 จะออกเสียง「よう」เป็น「[i]+あう」เช่น

「りょう」→「りあう」、「きょう」→「きあう」、「とうきょう」→「とうきあう」

2)ออกเสียงพยัญชนะควบเป็นคำ 2 พยางค์ (2 ช่วงเสียง) เช่น 「ひゃ」→「ひゃ」

3)ออกเสียงพยัญชนะควบเป็นเสียงเดี่ยว (直音化^{ちよくおんか}) เช่น 「ひゃ」→「は」

ลักษณะข้อผิดพลาดดังกล่าวสอดคล้องกับ Oonishi(1974) ที่ปัญหาการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย ในหลายๆประเด็น และได้กล่าวถึงประเด็นของปัญหาการออกเสียงYo-on(เสียงพยัญชนะควบ) ในลักษณะที่คล้ายกัน

คือ “・・・拗音の場合、「ミョ」や「キョ」などは「ミョー」「キョー」のように聞こえる。「ニャ」「キヤ」は「ニエ」/ne/「キエ」/ke/のようになる。”

ผู้เรียนออกเสียงคำว่า

「ミョ」「キョ」→「ミョー」「キョー」และคำว่า「ニャ」「キヤ」→「ニエ」/ne/「キエ」/ke/

และชี้อีกว่าลักษณะการเกิดขึ้นของเสียงพยัญชนะควบในคำที่มีเสียง「ん」ตามหลังมา จะออกเสียงยากสำหรับผู้เรียน ในขณะที่มีงานวิจัยที่พบลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะควบของผู้เรียนที่ต่างออกไป ดังเช่น Okada(2005)กล่าวถึงปัญหาการออกเสียงของผู้เรียนชาวต่างชาติในการฝึกสอนออกเสียงชั้นเรียนภาษาญี่ปุ่นระดับต้นสู่ระดับกลางจำนวน10คนว่า เสียงพยัญชนะควบที่เป็นเสียงยาวในคำหายไป เช่น คำที่เป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาว จะออกเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้น เช่น「とうきょう」→「とうきよ」 เป็นต้น

เกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาการออกเสียงของผู้เรียนชาวไทยนั้น มีกล่าวถึงในผลการศึกษาของ Chiba(2001)โดยใช้แบบสอบถามเพื่อสัมภาษณ์ผู้เรียนชาวไทย 226 คน และผู้สอนชาวญี่ปุ่น จำนวน 37คน ว่าผู้สอนชาวญี่ปุ่นมีความเข้าใจปัญหาเรื่องการฝึกออกเสียงที่ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยประสบอยู่เพียงใด เพื่อวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา ผลการวิจัยพบว่า

1.ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยมีความรู้เกี่ยวกับการฝึกออกเสียงภาษาญี่ปุ่นนั้นมีความไม่เพียงพอ ในประเด็นนี้ได้ชี้แนะว่า ควรมีการฝึกออกเสียงต่อไปอย่างต่อเนื่อง

2.ผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาเรื่องการไม่ทราบวิธีการเรียน รวมถึงการออกเสียงที่ไม่ดีของตนซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดรู้สึกกังวลเป็นอย่างมาก ในประเด็นนี้ได้ให้ข้อเสนอว่า ผู้สอนชาวญี่ปุ่นควรจะสอนโดยหมั่นตรวจเช็คการออกเสียงของผู้เรียนว่าคนไหนออกเสียงถูกต้องหรือไม่ ซึ่งเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการสอนในชั้นเรียน

3.ผู้เรียนชาวไทยไม่ได้มีความรู้สึกอับอายในสิ่งที่ตัวเองพูดผิดหรือตัวเองไม่รู้มากเท่ากับที่ผู้สอนชาว

ญี่ปุ่นคิด

นอกจากนี้ ยังมีประเด็นที่น่าสนใจ ด้านความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลจากผลการวิจัยนี้ ประการแรกคือ ระดับการศึกษาและภูมิหลังการศึกษามีความสัมพันธ์กับ ความรู้สึกกังวล(การพูดออกเสียง) ความไม่เพียงพอ(ตำรา เวลาในการฝึกออกเสียง)และความเร็ว(การพูดของผู้สอน) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือนิสิตวิชาเอกที่เรียนภาษาญี่ปุ่นมามากกว่าและเป็นระยะเวลามากกว่า จะมีความรู้สึกกังวลมากกว่า ผู้ที่เรียนโรงเรียนภาษา อาจมีสาเหตุมาจากผู้ที่ได้เรียนมามาก ได้ฝึกออกเสียงมามากแต่ไม่เข้าใจ เวลาที่รู้สึกกังวลจึงมีมาก ทั้งนี้ การที่ครูผู้สอนพูดเร็วเพราะคิดว่าเรียนระดับสูงแล้ว เวลาฟังไม่ทันก็อาจทำให้รู้สึกกังวลมากขึ้น นอกจากนี้ความรู้สึกว่าขาดหนังสือ ตำรา ที่ดีสำหรับฝึกออกเสียงที่จำมาฝึกตั้งแต่เริ่มเรียนแรกๆ ให้เก่งขึ้น ประการที่สอง ประสิทธิภาพการศึกษามีความสัมพันธ์กับความไม่เพียงพอ กล่าวคือนิสิตกลุ่มที่เรียนภาษาญี่ปุ่นมามากกว่าสองปี จะรู้สึกว่าการฝึกออกเสียงที่เพียงพอ อาจเพราะยังเรียนไปเท่าไรการฝึกออกเสียงก็ยังน้อยลง รู้สึกว่าตอนเริ่มเรียน จำการออกเสียงแบบผิดๆแต่ขาดความเพียงพอในการฝึกฝนจึงไม่สามารถแก้ไขได้ง่ายๆ ดังนั้น ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับการฝึกออกเสียงในช่วงเริ่มเรียน แต่เนื่องจากคำตอบของผู้สอนชี้แจงว่า ลักษณะการเรียนการสอนในช่วงเริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่นนั้น ส่วนใหญ่จะทำการสอนในช่วง1-3คาบแรกของชั่วโมง การเรียนก็จบการสอนออกเสียง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้เรียนที่เรียนมานานารู้สึกไม่เพียงพอในการฝึกออกเสียง

3.แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง

ในงานวิจัยนี้ ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทยนั้นเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง ปัญหาดังกล่าวมีปัจจัยเกี่ยวข้องบางประการ ดังนั้นจึงศึกษาถึงแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สองประกอบด้วย

มิชซ์(2548)กล่าวถึง แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองเอาไว้ว่า การเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองเป็นประเด็นที่นักภาษาศาสตร์ให้ความสนใจที่จะศึกษามาอย่างต่อเนื่อง แต่เดิมเคยเชื่อกันว่าการเรียนรู้ภาษาที่สองแตกต่างจากการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งเพราะอิทธิพลของนักจิตวิทยาเชิงพฤติกรรมนิยมที่เชื่อว่า การเรียนรู้ภาษาเกิดจากอิทธิพลภายนอกและการเลียนแบบและการฝึกฝนซ้ำๆจนเกิดการเรียนรู้ กลุ่มนี้สนใจการวิเคราะห์เปรียบเทียบโครงสร้างของภาษาแม่และภาษาใหม่ที่จะเรียน(Contrastive Analysis)เพื่อดูว่ามีลักษณะเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งเชื่อว่าลักษณะทางโครงสร้างภาษาที่เหมือนกันจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาใหม่ แต่ลักษณะที่แตกต่างกันจะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย และจะได้ทำนายลักษณะทางภาษาที่ควรนำมาให้ผู้เรียนฝึกฝน อันนำไปสู่การลดข้อผิดพลาด(errors)ในการเรียนรู้ภาษาที่สองรวมทั้งการแทรก

แข่ง(interference)การเรียนรู้จากภาษาแม่ หลังจากแนวคิดการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยการวิเคราะห์ที่เรียกว่า Contrastive Analysisถูกวิพากษ์วิจารณ์โดยนักภาษาศาสตร์กลุ่มจิตนิยมในระยะต่อมาว่าไม่สามารถช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองได้เนื่องจากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่คาดว่าผู้เรียนภาษาที่สองจะประสบนั้นไม่เป็นเช่นนั้นเสมอไป เนื่องจากยังพบข้อผิดพลาดอื่นๆที่ผู้เรียนแสดงออกมาถึงแม้จะไม่ปรากฏในการใช้วิธีวิเคราะห์ดังกล่าว(Dualay&Burt.,1974) โดยเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองนั้นเป็นผลมาจากกระบวนการภายในสมองมากกว่าสิ่งแวดล้อมภายนอก ซึ่งการเรียนรู้ภาษาที่สองมีกลไกเหมือนกับการเรียนรู้ภาษาแม่ กล่าวคือเป็นกระบวนการของสมองที่จะพัฒนาการเรียนรู้เป็นลำดับต่อเนื่อง (Interlanguage Continuum) โดยพัฒนาทักษะทางภาษาผ่านกลไกภายในเพื่อประมวลผลหรือโครงสร้างภาษาที่เรียนด้วยตนเองจากสิ่งที่ย้ายไปสู่สิ่งที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย (Bailey,Long,&Peck,1983) อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองของแต่ละคนจะแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนจะเกิดสิ่งที่เรียกว่า อุปสรรคขัดขวาง(fossilize)มาน้อยเพียงใด ถ้าผู้เรียนภาษาใหม่มีสิ่งนี้มากจะส่งผลให้กลไกการเรียนรู้ภาษาใหม่พัฒนาไปได้ช้าหรือจะกักกันทำให้เกิดระยะระหว่าง Interlanguage กับภาษาเป้าหมายมากขึ้น การเรียนรู้ภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาที่หนึ่งหรือภาษาที่สองต่างก็มีลักษณะทั้งที่เหมือนและแตกต่างกัน ลักษณะที่เหมือนกันได้แก่ผู้เรียนต้องเรียนรู้โครงสร้างทางภาษาตั้งแต่ระดับ เสียง คำ ประโยค ไวยากรณ์ ขณะเดียวกันก็ต้องเรียนรู้หน้าที่การใช้งานของภาษาควบคู่กันไป ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้ภาษาใดก็ตาม องค์ประกอบหลักที่สำคัญที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษามี3ประการ คือ

- 1.ผู้เรียน(Learner)คือ บุคคลที่มีความต้องการที่จะเรียนภาษา
- 2.เจ้าของภาษา(Speaker of target language)คือ บุคคลที่เป็นตัวแบบในการป้อนข้อมูลภาษาและพร้อมที่จะช่วยเหลือให้ผู้เรียนภาษาที่ตัวเองพูด
- 3.สถานการณ์การใช้ภาษา(Social setting)จะเป็นตัวเชื่อมให้ผู้เรียนและเจ้าของภาษามีโอกาสใช้ภาษาในฐานะเป็นสื่อกลาง

การเรียนรู้ภาษาจะประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ขององค์ประกอบทั้งสาม หากขาดองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่ง การเรียนรู้ภาษาจะเกิดปัญหาหรือเป็นไปได้ นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยอื่นๆที่เข้ามาเป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ภาษาที่สองส่งผลให้เกิดความแตกต่างในการเรียนรู้ เช่น

- 1.ปัจจัยด้านบุคคล ได้แก่ อายุของผู้เรียน กล่าวคือ ผู้ใหญ่จะเรียนรู้ภาษาที่สองได้ดีในแง่ของโครงสร้างภาษาและรูปแบบ เพราะผู้ใหญ่มีความรู้โครงสร้างจากภาษาที่หนึ่ง แต่มิได้หมายความว่าเรียนภาษาที่สองจะประสบผลสำเร็จ เนื่องจากการเรียนภาษายังต้องการความรู้ด้านการใช้งานในสถานการณ์จริงอีกด้วย ปัจจัยด้านบุคคลอีกประการคือ บุคลิกภาพของผู้เรียน ซึ่งบุคลิกภาพที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาที่สอง ได้แก่ผู้ที่เป็นคนเปิด

ตัวขอมีส่วนร่วมและให้ความร่วมมือในการเข้ากลุ่ม เพราะการเรียนรู้ภาษาจำเป็นต้องมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น เพื่อฝึกฝนการใช้ภาษา รวมถึงมีแรงจูงใจทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาใหม่

2. ปัจจัยด้านสถานการณ์ สถานการณ์ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการเรียนรู้ภาษาในหน้าที่ต่างๆตามบริบท ในขณะที่เดียวกันตัวแบบภาษาหรือเจ้าของภาษาจะเป็นผู้ป้อนข้อมูลภาษา รวมทั้งให้ข้อมูลย้อนกลับกับผู้เรียนได้เรียนรู้ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของภาษาหรือตัวแบบภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาในรูปแบบต่างๆ ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับตัวแบบภาษาจึงสำคัญมาก นอกจากนี้คุณภาพของตัวแบบภาษาก็เป็นตัวแปรที่สำคัญ ในทางทฤษฎีตัวแบบที่ดีได้แก่ เจ้าของภาษาที่ผู้เรียนต้องการเรียน ในกรณีที่ตัวแบบภาษาที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะต้องรู้ภาษานั้นๆดีเท่าเทียมกับเจ้าของภาษา เพราะตัวแบบภาษามีความสำคัญในฐานะเป็นตัวแบบภาษาให้ผู้เรียนรวมทั้งเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน ปัจจัยเหล่านี้ต่างมีความสำคัญและยากที่จะตัดสินใจว่าอันไหนสำคัญกว่ากัน ส่งผลให้กระบวนการเรียนรู้ภาษาซับซ้อนและน่าสนใจที่จะศึกษาค้นคว้า

นอกจากนี้ Toda(2008) ก็ได้กล่าวถึงการกำเนิดของแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาเช่นกันว่า ช่วงค.ศ. 1950-1960 เกิดแนวคิดการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สองของผู้เรียน(Contrastive Analysis Hypothesis) ซึ่งเป็นแนวคิดพื้นฐานที่ว่า จะสามารถพยากรณ์สาเหตุของปัญหาของผู้เรียนขณะที่เรียนภาษาต่างประเทศได้ ด้วยการเปรียบเทียบภาษาแม่กับภาษาที่สอง ซึ่งคุณลักษณะของภาษาที่แตกต่างจากภาษาแม่ จะยากสำหรับการเรียนภาษานั้นๆ อย่างไรก็ตาม ภายหลังการศึกษาวเคราะห์ด้วยสมมุติฐานนี้เพียงอย่างเดียว ไม่สามารถพยากรณ์สาเหตุได้ชัดเจน จึงเกิดแนวคิดการศึกษาวเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) ขึ้นมา แต่ด้วยการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดนี้ไม่สามารถเห็นภาพรวมของภาษาของผู้เรียน และไม่สามารถวิเคราะห์ได้ถึงกระบวนการ ขั้นตอนการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างลึกซึ้ง จึงไม่สามารถชี้สาเหตุได้ชัดเจน ดังนั้น จึงไม่สามารถนำผลการศึกษาที่ได้ ไปพัฒนาการเรียนการสอนได้ ต่อมาจึงได้เกิดแนวคิดการศึกษาใหม่ คือ Interlanguage เป็นแนวคิดที่ต่างกับแนวคิดการแทรกแซง(อิทธิพล)ของภาษาแม่ของผู้เรียน ในการศึกษาความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สอง ที่มองว่าในการเรียนภาษาต่างประเทศ คุณลักษณะของภาษาแม่จะใช้ในเชิงลบ แต่แนวคิดนี้ จะมุ่งศึกษากระบวนการเปลี่ยนแปลงของภาษาทั้งในด้านบวกและลบ ซึ่งการที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องและใช้ได้ไม่ถูกต้องนั้น สามารถวิเคราะห์ภาพรวมของการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนได้ทั้งหมด ทำให้ผู้สอนสามารถเข้าใจกระบวนการขั้นตอนการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างลึกซึ้ง จึงสามารถนำไปพัฒนาการเรียนการสอนภาษาได้ ดังนั้น ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวต่างชาติ ไม่ใช่มาจากสาเหตุเฉพาะอิทธิพลของภาษาแม่เท่านั้น แต่ยังมีสาเหตุอื่นๆ ที่ควรนำมาศึกษาด้วย เช่น ปัจจัยส่วนบุคคล นอกจาก

ภาษาแม่แล้ว ภาษาถิ่น สิ่งแวดล้อมในการเรียน เจตคติของผู้เรียน วิธีการเรียนและปริมาณของเวลา ดังเช่น Toda(2008)มุ่งศึกษาตัวแปรส่วนบุคคล โดยเฉพาะด้านอายุ ว่าสัมพันธ์กับความสามารถในการออกเสียงหรือไม่ ผลการวิจัยพบว่า หากเริ่มเรียนเร็วก็จะสามารถเรียนรู้การออกเสียงได้ดี กล่าวคือ ควรจะเริ่มเรียนตั้งแต่อายุน้อย แต่ก็ไม่ได้เสมอไปมีผู้เรียนจำนวนมากที่แม้จะเริ่มเรียนเมื่ออายุมากแล้วแต่ก็สามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษา

เมื่อกล่าวถึงการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง เกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย ในประเด็นอิทธิพลของภาษาแม่ มีผลงานวิจัยของชาวไทยที่ศึกษา โดยใช้แนวคิดดังกล่าว ดังนี้

Asadayuth(2004) กล่าวถึง ปัญหาการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทยโดยมุ่งศึกษาในประเด็นของการแทรกแซงหรืออิทธิพลของภาษาแม่ในการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นและทำนองเสียงของผู้เรียนชาวไทยที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ และเสนอแนะแนวทางในการสอนออกเสียงที่เป็นปัญหา ซึ่งได้มีการสำรวจปัญหาการออกเสียงก่อน โดยให้ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยจำนวน 9 คน อ่านออกเสียง จากผลการสำรวจปัญหาพบปัญหาในการออกเสียงประเด็นต่างๆ และได้กล่าวถึงประเด็นของปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบเอาไว้ว่า เสียง[-ja][-jɛ][-jo]ในภาษาญี่ปุ่น ไม่มีในภาษาไทย ส่วนภาษาไทยมีเสียงสระประสม/-ia// -ɛa// -ua/ ซึ่งออกเสียงยาว ดังนั้นการออกเสียงพยัญชนะควบในภาษาญี่ปุ่นซึ่งจะออกเสียงสั้นนั้น ก่อนข้างยากมากสำหรับผู้เรียนชาวไทย ฉะนั้นเวลาออกเสียงภาษาญี่ปุ่นผู้เรียนจึงออกเสียงที่ใกล้เคียงมากที่สุด เช่น

「みや」 → /mia/ 「みやあ」 → /mia/ 「みゆ」 → /miw/ 「みゆう」 → /miw/

「みよ」 → /miaw/ 「みよう」 → /miaw/ 「きよん」 [kjonen] → /khiaw nen/

ลักษณะที่ออกเสียงผิดดังกล่าวนี้เป็นสาเหตุมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ ซึ่งมาจากความแตกต่างของระบบเสียงภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น นอกจากนี้ Asadayuth(2006) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างภาษาญี่ปุ่นและภาษาไทย ในระดับพยางค์ ระดับคำ และระดับประโยค ระดับพยางค์พบว่า มีเสียงพยัญชนะบางตัวไม่มีในภาษาไทย ในระดับคำพบว่าระดับเสียงของภาษาญี่ปุ่นสามารถเทียบเคียงกับเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยได้ แต่ระดับเสียงเรียบ(heiban)ในภาษาญี่ปุ่นนั้นออกเสียงยากสำหรับคนไทย และมีประเด็นที่ได้ชี้ถึงตัวอย่างลักษณะการออกเสียงของคำที่เป็นเสียงพยัญชนะควบ ซึ่งเป็นปัญหาระดับพยางค์ (ช่วงเสียง) และสัมพันธ์กับปัญหาของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยและโครงสร้างพยางค์ ทำให้ออกเสียงไม่ถูกต้อง เช่น

「えんりよ」 → 「えんりょう」
 → 「えんりよ」

ดังกล่าวเป็นสาเหตุจากอิทธิพลของภาษาแม่ทำให้ออกเสียงผิด

นอกจากนี้ มีงานวิจัยที่นำแนวคิดการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยศึกษาและเปรียบเทียบระบบเสียงในภาษาไทยและระบบเสียงในภาษาญี่ปุ่นเพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สอง อันเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวไทย สุกัญญา(2007)ศึกษาและเปรียบเทียบระบบเสียงในภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่นและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อสรุปเสียงในภาษาญี่ปุ่นที่ฟังยากสำหรับผู้เรียนชาวไทยและนำผลที่ได้เสนอแนวทางวิธีการสอนที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนชาวไทย เสนอตัวอย่างแบบฝึกหัดในตำราและสื่อการสอน จากการศึกษาได้สรุปข้อแตกต่างซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหา ได้แก่

- 1.เสียงสระประสมในภาษาไทยมีอิทธิพลต่อการฟังเสียงสระประสมในภาษาญี่ปุ่น
- 2.ภาษาไทยไม่มีเสียงพยัญชนะ [ɣ],[ɽ],[ɽʲ],[δʒ],[δʒʲ],[,],[Σ],[X],[ζ],[Z],[/],[N],[P] ทำให้ฟังออกยาก
- 3.เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมีอิทธิพลต่อการฟังแยกเสียงสั้นและเสียงยาวในภาษาญี่ปุ่น
- 4.เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมีอิทธิพลต่อการฟังaccentและ intonationในภาษาญี่ปุ่น

และมีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเสียงพยัญชนะควบที่น่าสนใจ สุกัญญา(2007)ได้กล่าวไว้ในการสอนเรื่องเสียงพิเศษในภาษาญี่ปุ่น ต้องเน้นสอนเรื่องการนับพยางค์ในภาษาญี่ปุ่น นอกจากเสียง ん、つ และเสียงยาวแล้วเสียงพยัญชนะควบ ก็เป็นปัญหาสำหรับการฟัง การฝึกฟังคำที่เป็นเสียงพยัญชนะควบกับคำที่ไม่ใช่เสียงพยัญชนะควบจึงสำคัญเพราะทำให้ความหมายแตกต่างกัน

อย่างไรก็ตาม มีอีกประเด็นหนึ่งที่ฟังตระหนักด้วยเช่นกันในการศึกษาตามแนวคิดการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือ การตัดสินใจว่าข้อผิดพลาดนั้นเกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่เพียงอย่างเดียว และการกล่าวว่าข้อถูกและข้อผิดพลาดทั้งหมดมีสาเหตุภาษาแม่นั้นไม่ถูกต้องนัก นอกจากนี้ การใช้แนวคิดดังกล่าวในการตัดสินใจว่าแท้ที่จริงแล้วผู้เรียนออกเสียงผิดหรือไม่นั้น หากออกเสียงผิด การออกเสียงผิดนั้นเป็นเพียงการพลาดเพียงครั้งใดครั้งหนึ่ง(mistake)หรือว่าเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเป็นประจำ(error) ดังนั้น ต้องทำการทดสอบเพื่อตรวจสอบอีกครั้ง เนื่องจากข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากสาเหตุที่มีจากการแทรกแซงของภาษาแม่มีอยู่มาก(Matsusaki2008)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหาการออกเสียงYo-on(เสียงพยัญชนะควบ)ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย มีขั้นตอนและรายละเอียดของการดำเนินการดังนี้

- 1.ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 2.เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.การสร้างเครื่องมือวิจัย
- 4.การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 5.การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1.ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ในการวิจัยนี้ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการนำมาศึกษาได้แก่ นักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของไทย ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจากสถาบันที่ยังไม่เคยมีชั่วโมงการเรียนการสอนออกเสียงที่เปิดเป็นรายวิชาให้นักศึกษาเรียนมาก่อน เพื่อให้ทราบถึงปัญหาได้มากที่สุด ประกอบกับความสะดวกในเรื่องของช่วงเวลา ผู้วิจัยจึงเลือกเก็บข้อมูลจากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่และมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่1-4 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่และนิสิตวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่1-4มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย(Simple random sampling) ชั้นปีละ 15 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวนทั้งสิ้น 120 คน

1.กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างนิสิตวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่1-4มหาวิทยาลัยเชียงใหม่และมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ด้วยสัดส่วนของแต่ละชั้นปีที่เท่ากันคือ ชั้นปีละ 15คน

2.ทำการสุ่มนิสิตวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่1-4 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่และมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย(Sample random sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้

ตารางที่ 3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของนิสิตวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่1-4 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่และมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ภาคการศึกษาที่2 ปีการศึกษา2555

สถาบัน	ประชากร (จำนวน)	กลุ่มตัวอย่าง (จำนวน)
<u>มหาวิทยาลัยเชียงใหม่</u>		
ชั้นปีที่1	27	15
ชั้นปีที่2	30	15
ชั้นปีที่3	31	15
ชั้นปีที่4	23	15
<u>มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา</u>		
ชั้นปีที่1	35	15
ชั้นปีที่2	30	15
ชั้นปีที่3	27	15
ชั้นปีที่4	27	15
<u>รวม</u>	120	120

2.เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลและแบบทดสอบการออกเสียงคำศัพท์
แบบสอบถาม แบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ภูมิลำเนา ระดับการศึกษา ประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่น อาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นให้ ประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น การศึกษาภาษาญี่ปุ่นเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น ประวัติการเรียนรู้ฝึกออกเสียงภาษาญี่ปุ่น ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบให้เลือกตอบ

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียง Yo-on(เสียงพยัญชนะควบ)ของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) ตามแบบของไลเคิร์ต (Likert's Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และ น้อยที่สุด จำนวน 5 ข้อ

แบบทดสอบการออกเสียงคำศัพท์ ใช้คำทดสอบที่เป็นเสียงพยัญชนะควบเทียบจากตารางพยัญชนะเสียงพยัญชนะควบ ไม่รวมเสียงพยัญชนะควบที่เป็นพยัญชนะเสียงขุ่น ทั้งหมด 100 คำ

3.การสร้างเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือการวิจัยตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1.ศึกษาลักษณะ รูปแบบ และวิธีการเขียนแบบสอบถามจากเอกสาร งานวิจัย แนวคิดทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับตัวแปรที่ศึกษา

2.รวบรวมสาระและเนื้อหาต่างๆที่ได้จากเอกสาร งานวิจัย แนวคิดทฤษฎี และผลงานวิจัย เพื่อเป็นข้อมูลในการสร้างแบบสอบถามและแบบทดสอบออกเสียงคำศัพท์

3.นำข้อมูลที่ได้มาสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป โดยกำหนดแบบสอบถามไว้ 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนิสิต

ตอนที่ 2 ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบของนิสิต

และสร้างแบบทดสอบการออกเสียงคำศัพท์ ผู้วิจัยได้กำหนดคำที่ใช้ในการทดสอบ ดังนี้

3.1 คำทดสอบที่เป็นคู่เทียบเสียงระหว่างเสียงพยัญชนะควบ (拗音) และเสียงพยัญชนะเดี่ยว (直音) จำนวน 21 คู่ 42 คำ ทุกคำเป็นคำที่มีความหมาย ยกเว้นคำว่า 「によい」 ไม่มีความหมาย จำเป็นต้องกำหนดคำนี้เพื่อให้ครบคู่เทียบเสียง

3.2 คำทดสอบที่มีเสียงพยัญชนะควบปรากฏที่ตำแหน่งต้นคำ (21 คำ) และเสียงพยัญชนะควบปรากฏที่ตำแหน่งกลางคำ/ท้ายคำ (16 คำ) ในแต่ละวรรค ยกเว้นเสียง 「ひゃ、ひゅ、ひょ」 ที่ไม่ปรากฏในตำแหน่งกลางคำ/ท้ายคำ จำนวน 37 คำ ทุกคำเป็นคำที่มีความหมาย

3.3 คำทดสอบที่มีเสียงพยัญชนะควบและท้ายคำเป็นเสียง /u/, /N/ ได้แก่ (拗音/o/列+う)、(拗音/u/列+う) และ (拗音/a/列+ん) จำนวน 21 คำ ทุกคำเป็นคำที่มีความหมาย

4. นำแบบสอบถามและแบบทดสอบการออกเสียงคำศัพท์ที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย

4.1 รศ.ทักษิณ เมธาพิสิษฐ์	อาจารย์ภาควิชาภาษาตะวันออก
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
4.2 รศ.นฤมล ลีปิยะชาติ	อาจารย์ภาควิชาภาษาตะวันออก
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา
4.3 ดร.ยุพกา พุกขิม่า	อาจารย์ภาควิชาภาษาต่างประเทศ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

5. นำแบบสอบถามและแบบทดสอบออกเสียงคำศัพท์ที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

6. นำแบบสอบถามและแบบทดสอบออกเสียงคำศัพท์ที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้ (Try out) กับนิสิตวิชาเอกภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 15 คน เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการใช้แบบสอบถามและแบบทดสอบออกเสียงคำศัพท์และปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือถึงหัวหน้าสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประธานศูนย์ญี่ปุ่นศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และประธานโปรแกรมวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลและขอความอนุเคราะห์
เรื่องสถานที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.ผู้วิจัยเตรียมแบบสอบถามให้เพียงพอกับจำนวนนิสิตตามที่กำหนดกลุ่มตัวอย่างไว้และจัดเตรียม
แบบทดสอบออกเสียงคำศัพท์ โดยนำเสนอคำทดสอบในรูปแบบสไลด์ ด้วยโปรแกรม Microsoft office
Power point 2007

3.ผู้วิจัยเดินทางไปเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีรายละเอียดวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.1 ระยะเวลาและสถานที่

ระหว่างวันที่ 5-10 มกราคม 2555 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

นิสิตชั้นปีที่1 ห้องประชุมศูนย์ญี่ปุ่นศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

นิสิตชั้นปีที่2 ห้องประชุมศูนย์ญี่ปุ่นศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

นิสิตชั้นปีที่3 ห้องประชุมศูนย์ญี่ปุ่นศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

นิสิตชั้นปีที่4 ห้องประชุมศูนย์ญี่ปุ่นศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ระหว่างวันที่ 16- 20 มกราคม 2555 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

นิสิตชั้นปีที่1 ห้องเรียนชั้น4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

นิสิตชั้นปีที่2 ห้องเรียนชั้น4 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

นิสิตชั้นปีที่3 ห้องปฏิบัติการภาษา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

นิสิตชั้นปีที่4 ห้องปฏิบัติการภาษา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

3.2 ลำดับขั้นตอนการแจกแบบสอบถามและการบันทึกเสียง

3.2.1ผู้วิจัยอธิบายชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอนในการเก็บข้อมูลวิจัย และการปฏิบัติตนในการอ่าน
ออกเสียงคำศัพท์ เพื่อบันทึกเสียงแก่นิสิตให้เข้าใจ ใช้เวลาประมาณ 5 นาที

3.2.2ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปให้นิสิตทำพร้อมกันทุกคนก่อนการบันทึกเสียง ใช้เวลา
ประมาณ 10 นาที

3.2.3ก่อนการบันทึกเสียง ผู้วิจัยอธิบายย้ำข้อปฏิบัติในการบันทึกเสียงอีกครั้งก่อนให้นิสิตอ่านออก
เสียงคำศัพท์ทีละคน และผู้วิจัยทำการบันทึกเสียง โดยให้นิสิตนั่งหันหน้าเข้าจอคอมพิวเตอร์ในระยะที่พอดี
สายตา เพื่อดูคำศัพท์ที่นำเสนอเป็นภาพสไลด์ ด้วยโปรแกรม Microsoft office Power point 2007 ในการ
บันทึกเสียงนิสิตจะต้องอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่เห็น คำละ 2 ครั้ง เว้นช่วงระหว่างคำเล็กน้อย และให้นิสิตใช้
มือกดคีย์บอร์ดเอง เพื่อเลื่อนคำศัพท์ที่จะอ่านคำต่อไป ใช้เวลาในการบันทึกเสียงคนละประมาณ 10-15 นาที

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการนำเสนอคำทดสอบและบันทึกเสียง

เครื่องมือในการนำเสนอคำทดสอบและบันทึกเสียงที่ผู้วิจัยใช้ประกอบด้วย

3.3.1 เครื่องคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก DELL Vostro 1014

3.3.2 เครื่องบันทึกเสียงMP3 Sony Ic Recorder

3.3.3 เครื่องหูฟังเป็นหัวสวม RT-750 Raptec (Stereo Dynamic Headphones)

3.3.4 ไมโครโฟน Audio-technica AT9830

ผู้วิจัยใช้วิธีการบันทึกเสียงผ่านทั้งเครื่องบันทึกเสียง MP3และโปรแกรมMP3 My Mp3 3.1ในเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้ไมโครโฟนเชื่อมต่อกับเครื่องบันทึกเสียง MP3 และใช้เครื่องหูฟังเป็นหัวสวมเชื่อมต่อกับเครื่องคอมพิวเตอร์ ในการบันทึกเสียง เพื่อป้องกันกรณีอาจเกิดข้อผิดพลาดกับเครื่องมือขณะบันทึกเสียงได้

5.การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กระทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1.การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

1.1นำแบบสอบถามทุกฉบับมาตรวจสอบความสมบูรณ์ก่อนจะนำไปใช้ในการวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูล

1.2จัดประมวลข้อมูล กำหนดรหัส(Code)ของข้อมูล จัดทำคู่มือลงรหัสและบันทึกรหัสข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์

1.3วิเคราะห์ข้อมูลหาค่าความถี่และร้อยละจากแบบสอบถามตอนที่ 1 เกี่ยวกับรายละเอียดของนิสิตตามตัวแปรอิสระ เพศ ภูมิลำเนา ระดับการศึกษา ประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่น อาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นให้คนแรก ประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น การศึกษาภาษาญี่ปุ่นเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น ประวัติการเรียนฝึกออกเสียงภาษาญี่ปุ่น

1.4วิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบของนิสิตโดยรวมและรายข้อด้วยการหาค่าเฉลี่ยร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากแบบสอบถามตอนที่ 2 โดยแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าตามแบบของไลเคิร์ต (Likert's Scale)แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อยและน้อยที่สุด และแปลความหมายของระดับค่าเฉลี่ย ดังนี้

ระดับ 5 ค่าเฉลี่ย 4.21-5.00 หมายถึง ระดับความคิดเห็นในระดับมากที่สุด

ระดับ 4 ค่าเฉลี่ย 3.41-4.20 หมายถึง ระดับความคิดเห็นในระดับมาก

ระดับ 3 ค่าเฉลี่ย 2.61-3.40 หมายถึง ระดับความคิดเห็นในระดับปานกลาง

ระดับ 2 ค่าเฉลี่ย 1.81-2.60 หมายถึง ระดับความคิดเห็นในระดับน้อย

ระดับ 1 ค่าเฉลี่ย 1.00-1.80 หมายถึง ระดับความคิดเห็นในระดับน้อยที่สุด

2.การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูลเสียง

ผู้วิจัยกระทำการวิเคราะห์ข้อมูลเสียง มีขั้นตอนการดำเนินงานวิจัย ดังนี้

2.1 ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลเสียง และกำหนดรหัสข้อมูลก่อนนำไปวิเคราะห์และประมวลผล

2.2การวิเคราะห์ข้อมูลเสียง กระทำโดยผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญภาษาญี่ปุ่น ชาวญี่ปุ่น คือ

อาจารย์ Jun Matsubara ผู้เชี่ยวชาญภาษาญี่ปุ่น ประจำภาควิชาภาษาตะวันออก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

โดยใช้แบบประเมินการออกเสียงพยัญชนะควบ ที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นโดยใช้โปรแกรมMicrosoft office Excel 2007 เพื่อประเมินการออกเสียงพยัญชนะควบของนิสิตว่าถูกต้อง หรือ ไม่ถูกต้อง และระบุข้อสังเกตลักษณะข้อผิดพลาดนั้นในแบบประเมินด้วย ระยะเวลาในการประเมินผลข้อมูลเสียงทั้งหมด ประมาณ 1 เดือน

2.3ผู้วิจัยนำผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญภาษาญี่ปุ่น มาเปรียบเทียบกับผลการประเมินของผู้วิจัย หากพบข้อแตกต่างในประเด็นใด ร่วมกันพิจารณาเพื่อประเมินผลในประเด็นนั้นอีกครั้ง

2.วิเคราะห์ผลคะแนน ใช้ค่าสถิติพื้นฐาน หาค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานและประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ SPSS (Statistical Package of the Social Sciences)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

1.สถิติเชิงพรรณนา อธิบายลักษณะข้อมูลทั่วไป โดยแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.การทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติอ้างอิง ดังนี้

2.1กรณีทดสอบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ใช้ค่าสถิติ (t-Test for independent sample)

2.2กรณีทดสอบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง มากกว่า 2 กลุ่ม ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน

จำแนกแบบทางเดียว (One –way ANOVA) โดยใช้ค่าสถิติ LSD (Least Significant Difference)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการสำรวจและศึกษาปัญหาการออกเสียง Yo-on(เสียงพยัญชนะควบ)ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยในปัจจุบัน โดยเก็บข้อมูลจากนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นชั้นปีที่1 ถึงชั้นปีที่4 จากมหาวิทยาลัย 2 แห่ง จำนวน 120คน สำหรับการวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบ่งเป็น 2ตอน ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียง Yo-on(เสียงพยัญชนะควบ)ของผู้ตอบแบบสอบถาม และใช้แบบทดสอบการออกเสียงคำศัพท์เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล โดยกำหนดคำทดสอบ จำนวน100คำ ประกอบด้วยคำทดสอบที่เป็นคำที่เป็นเสียงพยัญชนะควบ(拗音) จำนวน 21 คำ คำที่เป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว(直音) จำนวน 21 คำ คำทดสอบที่มีเสียงพยัญชนะควบปรากฏที่ต้นคำ จำนวน 21 คำ และกลางคำ/ท้ายคำ จำนวน 16 คำ คำสำรวจที่มีเสียงพยัญชนะควบเสียงยาวได้แก่ (เสียงพยัญชนะควบวรรณ /o/+ ゝ) จำนวน 7 คำ (เสียงพยัญ ณะควบวรรณ /u/+ ゝ) จำนวน 7 คำ และ (เสียงพยัญชนะควบวรรณ/a/+ ゝ) จำนวน 7 คำ

เมื่อเก็บข้อมูลได้ครบสมบูรณ์แล้ว ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ SPSS (Statistical Package Of the Social Sciences)เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ผล ในส่วนของข้อมูลเชิงพรรณนา ผู้วิจัยใช้สถิติเกี่ยวกับ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสำหรับการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างชั้นปี และทดสอบค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยกับตัวแปรด้านบุคคล ผู้วิจัยใช้ค่าสถิติ t-Test (independent sample) ,การวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกแบบทางเดียว F-test (One –way ANOVA) โดยใช้ค่าสถิติ LSD (Least Significant Difference) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าสถิติในการแจกแจงแบบที
F	แทน	ค่าสถิติที่ได้จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนจำแนกแบบทางเดียว
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยแบ่งการรายงานออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

- 1.การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลในแบบสอบถาม
- 2.การวิเคราะห์ผลการทดสอบการออกเสียงคำศัพท์
- 3.การวิเคราะห์ลักษณะทางประชากรของผู้เรียนที่มีผลต่อความแตกต่างในการออกเสียง

1. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลในแบบสอบถาม

1.1การวิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถาม ตอนที่ 1

ตารางที่4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียนจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	22	18.33
หญิง	98	81.67
รวม	120	100.0

จากตารางพบว่า นักศึกษาที่ให้ความร่วมมือมีจำนวนทั้งสิ้น120คน แบ่งเป็นเพศชาย 22คน และเพศหญิง98คน คิดเป็นร้อยละ18.33และ81.67 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียนจำแนกตามภูมิภาค

ภูมิภาค	จำนวน	ร้อยละ
ภาคเหนือ	47	39.20
ภาคกลาง	12	10.00
ภาคตะวันออก	3	2.50
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	57	47.50
ภาคใต้	1	0.80
รวม	120	100.00

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากที่สุด จำนวน 57คน คิดเป็นร้อยละ 47.50 รองลงมาคือ ภาคเหนือ จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 39.20 ภาคกลาง จำนวน 12 คน ภาคตะวันออก จำนวน 3คน และภาคใต้ จำนวน 1คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 2.50 และ0.80 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียนจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ชั้นปีที่ 1	30	25.00
ชั้นปีที่ 2	30	25.00
ชั้นปีที่ 3	30	25.00
ชั้นปีที่ 4	30	25.00
รวม	120	100.0

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยที่ตอบแบบสอบถามในแต่ละชั้นปีที่ 1 - 4 มีสัดส่วนในชั้นปีละ 30 คน คิดเป็นร้อยละ 25

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียน จำแนกตามประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่น

ประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่น	จำนวน	ร้อยละ
เคยเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย	88	73.33
ไม่เคยเรียนมาก่อน เพิ่งเริ่มเรียนในมหาวิทยาลัย	32	26.67
รวม	120	100.0

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก่อนเข้ามหาวิทยาลัยมากที่สุด จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 73.33 และผู้เรียนที่ไม่เคยเรียนมาก่อน จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 26.67

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียน จำแนกตามระยะเวลาในประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่น

ระยะเวลาประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่น	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ถึง 1 ปี	10	11.36
1-3 ปี	56	63.64
3-6 ปี	18	20.45
มากกว่า 5 ปี	4	4.55
รวม	88	100.00

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่เคยเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย เป็นระยะเวลา 1-3 ปี มากที่สุด จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 63.64 รองลงมาได้แก่ ระยะเวลา 3-6 ปี จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 20.45 ระยะเวลาไม่ถึง 1 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 11.36 และระยะเวลามากกว่า 5 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.55 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียนจำแนกตามช่วงเวลาที่เรียนภาษาญี่ปุ่นในประวัติการศึกษา

ภาษาญี่ปุ่น

ช่วงเวลา	จำนวน	ร้อยละ
3-6 คาบ/สัปดาห์	71	80.68
มากกว่า 6 คาบ/สัปดาห์	17	19.32
รวม	88	100.00

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่เคยเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัยโดยมีช่วงเวลา 3-6 คาบ/สัปดาห์ มากที่สุด จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 80.68 และมีเวลามากกว่า 6 คาบ/สัปดาห์ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 19.32 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียนจำแนกตามสถานที่ที่ศึกษาภาษาญี่ปุ่นในประวัติการศึกษา

ภาษาญี่ปุ่น

สถานที่ที่ศึกษาภาษาญี่ปุ่น	จำนวน	ร้อยละ
โรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่น	8	9.09
โรงเรียนมัธยมศึกษา	64	72.73
อื่นๆ	16	18.18
รวม	88	100.00

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนที่เคยเรียนมาก่อนเข้ามหาวิทยาลัยโดยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่โรงเรียนมัธยมศึกษามากที่สุด จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 72.73 รองลงมาได้แก่ สถานที่อื่น ๆ เช่น โรงเรียนอาชีวศึกษา และเรียนตัวต่อตัว จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 18.18 และศึกษาจากโรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่น จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 9.09 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียน จำแนกตามอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นให้คนแรก

อาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นให้คนแรก	จำนวน	ร้อยละ
ชาวไทย	63	52.50
ชาวญี่ปุ่น	18	15.00
ทั้งชาวไทยและชาวญี่ปุ่น	39	32.50
รวม	120	100.0

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นให้คนแรกเป็นชาวไทยมากที่สุด จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 52.50 รองลงมาได้แก่ ทั้งชาวไทยและชาวญี่ปุ่น จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 32.50 เป็นชาวญี่ปุ่น จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.9 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียน จำแนกตามประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น

ประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น		จำนวน	ร้อยละ
เคย	ไม่ถึง 1 เดือน	10	8.33
	1-6 เดือน	1	0.83
	6 เดือน – 1 ปี	11	9.17
	มากกว่า 1 ปี	4	3.33
ไม่เคย		94	78.33
รวม		120	100.0

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น มากที่สุด จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 78.33 และมีผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่นระหว่าง 6 เดือน – 1 ปี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 9.17 เคยมีประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่นไม่ถึง 1 เดือน จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 8.33 เคยมีประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่นมากกว่า 1 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 และเคยมีประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่นระหว่าง 1-6 เดือน จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.83 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.10 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียน จำแนกตามการศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น

การศึกษาเพิ่มเติม	จำนวน	ร้อยละ
ศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น	112	93.3
ไม่ได้ศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น	8	6.7
รวม	120	100.0

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่นมากที่สุด จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 93.3 และไม่ได้ศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 6.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียน จำแนกตามแหล่งการศึกษาภาษาญี่ปุ่นเพิ่มเติม

แหล่งการศึกษาภาษาเพิ่มเติม	จำนวน	ร้อยละ	อันดับ
ฟังเพลงญี่ปุ่น	84	75.0	2
พูดคุยกับเพื่อนชาวญี่ปุ่น	43	38.4	3
ฟังภาษาญี่ปุ่นจากเทปหรือซีดีแล้วพูดตาม	33	29.5	4
ดูทีวี ดูละคร ดูภาพยนตร์ญี่ปุ่น	89	79.5	1
ฟังข่าวภาษาญี่ปุ่นทางอินเทอร์เน็ต	11	9.8	5
อื่น ๆ เช่น หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น	11	9.8	5

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ศึกษาภาษาญี่ปุ่นเพิ่มเติมจากการ ดูทีวี ดูละคร ดูภาพยนตร์ญี่ปุ่น มากที่สุดเป็นอันดับ 1 อันดับที่ 2 ได้แก่ การฟังเพลงญี่ปุ่น อันดับที่ 3 ได้แก่ การพูดคุยกับเพื่อนชาวญี่ปุ่น อันดับที่ 4 ได้แก่ การฟังภาษาญี่ปุ่นจากเทปหรือซีดีแล้วพูดตาม อันดับที่ 5 ได้แก่ การฟังข่าวภาษาญี่ปุ่นทางอินเทอร์เน็ต และการศึกษาภาษาญี่ปุ่นเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น ๆ เช่น หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

ตารางที่ 4.12 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียน จำแนกตามความถี่ในการศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น

ความถี่ในการศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น	จำนวน	ร้อยละ
ทุกวัน	14	11.7
บางวัน	68	56.7
นาน ๆ ครั้ง	30	25.00

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ความถี่ในการศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่นเป็นบางวัน มากที่สุด จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 56.7 รองลงมาได้แก่ ความถี่ในการศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น นาน ๆ ครั้ง จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 25 และความถี่ในการศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น ทุกวัน จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 11.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียน จำแนกตามการได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย

การได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจาก อาจารย์ในชั้นเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย	จำนวน	ร้อยละ
เคย	63	52.50
ไม่เคย	57	47.50
รวม	120	100.00

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่เคยได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย มากที่สุด จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 52.50 และไม่เคยได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 47.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.14 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียน จำแนกตามการได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจาก
อาจารย์ในชั้นเรียนหลังเข้ามหาวิทยาลัย

การได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจาก อาจารย์ในชั้นเรียนหลังเข้ามหาวิทยาลัย	จำนวน	ร้อยละ
เคย	107	89.17
ไม่เคย	13	10.83
รวม	120	100.00

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่เคยได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนหลังเข้า
มหาวิทยาลัย มากที่สุด จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 89.17 และไม่เคยได้รับการสอนวิธีการออกเสียง
ภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนหลังเข้ามหาวิทยาลัย จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 10.83 ตามลำดับ

1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามตอนที่ 2

ค่าเฉลี่ยจากการวิเคราะห์รายรูปแบบและรายข้อมาแปลความหมายจัดลำดับ โดยใช้เกณฑ์ของวิชิต อุ
อัน (2550)

ระดับ 5 ค่าเฉลี่ย 4.21-5.00 หมายถึง ระดับความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

ระดับ 4 ค่าเฉลี่ย 3.41-4.20 หมายถึง ระดับความพึงพอใจในระดับมาก

ระดับ 3 ค่าเฉลี่ย 2.61-3.40 หมายถึง ระดับความพึงพอใจในระดับปานกลาง

ระดับ 2 ค่าเฉลี่ย 1.81-2.60 หมายถึง ระดับความพึงพอใจในระดับน้อย

ระดับ 1 ค่าเฉลี่ย 1.00-1.80 หมายถึง ระดับความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 4.15 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียง Yo-on (เสียงพยัญชนะควบ) ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย (N = 120)

ประเด็น	$\bar{X}$	S.D.	แปลความหมาย ระดับ	ลำดับที่
1. ในระยะแรกที่เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่นท่านคิดว่าการออกเสียง Yo-on (เสียงพยัญชนะควบ) นั้นยาก	3.66	.704	มาก	1
2. ท่านได้รับการฝึกฝนวิธีการออกเสียง Yo-on (เสียงพยัญชนะควบ) ในระยะแรกที่เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่น จากอาจารย์ผู้สอนอย่างเพียงพอ	3.14	.677	ปานกลาง	4
3. ท่านมีปัญหาในการออกเสียง Yo-on (เสียงพยัญชนะควบ)	3.18	.796	ปานกลาง	3
4. ท่านมีความจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขวิธีการออกเสียง Yo-on (เสียงพยัญชนะควบ) จากอาจารย์ผู้สอน	3.29	.911	ปานกลาง	2
5. ท่านได้รับการแก้ไขวิธีการออกเสียง Yo-on (เสียงพยัญชนะควบ) จากอาจารย์ผู้สอนในชั้นเรียน	3.12	.871	ปานกลาง	5
รวม	3.28	.502	ปานกลาง	-

จากตาราง ผลการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียง Yo-on (เสียงพยัญชนะควบ) ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.28$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า อยู่ในระดับมีความคิดเห็นในระดับมาก 1 ประเด็น ดังนี้ ประเด็นข้อที่ 1 ในระยะแรกที่เริ่มเรียนภาษา

ญี่ปุ่นท่านคิดว่าการออกเสียง Yo-on (เสียงพยัญชนะควบ) นั้นยาก ($\bar{X} = 3.66$) อยู่ในระดับความคิดเห็นปานกลาง 4 ประเด็น ซึ่งสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ประเด็นข้อที่ 4 ท่านมีความจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขวิธีการออกเสียง Yo-on (เสียงพยัญชนะควบ) จากอาจารย์ผู้สอน ($\bar{X} = 3.29$), ประเด็นข้อที่ 3 ท่านมีปัญหาในการออกเสียง Yo-on (เสียงพยัญชนะควบ) ($\bar{X} = 3.18$), ประเด็นข้อที่ 2 ท่านได้รับการฝึกฝนวิธีการออกเสียง Yo-on (เสียงพยัญชนะควบ) ในระยะแรกที่เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่น จากอาจารย์ผู้สอนอย่างเพียงพอ ($\bar{X} = 3.14$) และประเด็นข้อที่ 5 ท่านได้รับการแก้ไขวิธีการออกเสียง Yo-on (เสียงพยัญชนะควบ) จากอาจารย์ผู้สอนในชั้นเรียน ($\bar{X} = 3.12$) ตามลำดับ

2.การวิเคราะห์ผลการทดสอบออกเสียงคำศัพท์

จากการทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่กำหนดจำนวนทั้งสิ้น 100 คำ จากนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นชั้นปีที่ 1 2 3 และ 4 ชั้นปีละ 30 คน รวมทั้งหมด จำนวน 120 คน พบว่า ผู้เรียนมีอัตราการออกเสียงถูกและอัตราการออกเสียงผิดซึ่งจำแนกประเภทของลักษณะข้อผิดพลาดออกเป็น 8 ประเภท(A-H)¹ ดังปรากฏในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.16 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียนที่ออกเสียงถูกและออกเสียงผิด รวมทุกชั้นปี

ชั้นปี	ออกเสียงถูก	ลักษณะข้อผิดพลาด								รวม
		A	B	C	D	E	F	G	H	
1-4	8959	443	781	75	221	172	289	722	338	12000
	(74.7%)	(3.7%)	(6.5%)	(0.6%)	(1.9%)	(1.4%)	(2.4%)	(6.0%)	(2.8%)	(100%)

จากตารางพบว่า ในภาพรวมของนักศึกษาทุกชั้นปี มีอัตราการออกเสียงได้ถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 74.7 และพบลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียงแบบ B มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 6.5 รองลงมาได้แก่แบบ G คิดเป็นร้อยละ 6.0 แบบ A คิดเป็นร้อยละ 3.7 แบบ H คิดเป็นร้อยละ 2.8 แบบ F คิดเป็นร้อยละ 2.4 แบบ D คิดเป็นร้อยละ 1.9 แบบ E คิดเป็นร้อยละ 1.4 และแบบ C คิดเป็นร้อยละ 0.6 ตามลำดับ

¹ รายละเอียดลักษณะข้อผิดพลาดแต่ละประเภท ดูข้อ 2.1 หน้า 36

ตารางที่ 4.17 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียนที่ออกเสียงถูกและออกเสียงผิด จำแนกตามชั้นปี

ชั้นปี	ออกเสียงถูก	ลักษณะข้อผิดพลาด								รวม
		A	B	C	D	E	F	G	H	
1	1895 (63.1%)	143 (4.8%)	322 (10.7%)	36 (1.2%)	107 (3.6%)	49 (1.6%)	83 (2.8%)	243 (8.1%)	122 (4.1%)	3000 (100%)
2	2257 (75.3%)	127 (4.2%)	168 (5.6%)	19 (0.6%)	34 (1.1%)	51 (1.7%)	91 (3.0%)	171 (5.7%)	83 (2.8%)	3000 (100%)
3	2309 (76.9%)	110 (3.7%)	176 (5.9%)	8 (0.3%)	44 (1.5%)	22 (0.7%)	51 (1.7%)	202 (6.7%)	78 (2.6%)	3000 (100%)
4	2498 (83.4%)	63 (2.1%)	115 (3.8%)	13 (0.4%)	36 (1.2%)	50 (1.7%)	64 (2.1%)	106 (3.5%)	55 (1.8%)	3000 (100%)

จากตารางพบว่า อัตราการออกเสียงถูกต้องของผู้เรียนที่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่4 สูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 83.4 รองลงมาก็คือนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 76.9 อันดับที่มี ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 75.3 นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีอัตราการออกเสียงถูกต้องน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 63.1 และจากลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียง พบว่า

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีลักษณะข้อผิดพลาดแบบB มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 10.7 อันดับ2 ได้แก่ แบบG คิดเป็นร้อยละ 8.1 อันดับ3 ได้แก่ แบบAคิดเป็นร้อยละ 4.8 อันดับ4 ได้แก่ แบบH คิดเป็นร้อยละ 4.1 อันดับ5 ได้แก่ แบบD คิดเป็นร้อยละ3.6 อันดับ6 ได้แก่แบบF คิดเป็นร้อยละ2.8 อันดับ7 ได้แก่ แบบE คิดเป็นร้อยละ1.6 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ แบบC คิดเป็นร้อยละ1.2

นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีลักษณะข้อผิดพลาดแบบG มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5.7 อันดับ2 ได้แก่ แบบB คิดเป็นร้อยละ 5.6 อันดับ3 ได้แก่ แบบA คิดเป็นร้อยละ 4.2 อันดับ4 ได้แก่ แบบF คิดเป็นร้อยละ3.0 อันดับ5 ได้แก่แบบH คิดเป็นร้อยละ2.8 อันดับ6 ได้แก่แบบE คิดเป็นร้อยละ1.7 อันดับ7 ได้แก่ แบบD คิดเป็นร้อยละ1.1 และอันดับสุดท้ายได้แก่ แบบC คิดเป็นร้อยละ0.6

นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีลักษณะข้อผิดพลาดแบบG มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ6.7 อันดับ2 ได้แก่ แบบB คิดเป็นร้อยละ 5.9 อันดับ3 ได้แก่ แบบA คิดเป็นร้อยละ3.7 อันดับ4 ได้แก่ แบบH คิดเป็นร้อยละ2.6 อันดับ5 ได้แก่แบบF คิด

เป็นร้อยละ1.7 อันดับ6 ได้แก่แบบD คิดเป็นร้อยละ1.5 อันดับ7 ได้แก่ แบบE คิดเป็นร้อยละ0.7 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ แบบC คิดเป็นร้อยละ0.3

นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีลักษณะข้อผิดพลาดแบบB มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ3.5 อันดับ2 ได้แก่ แบบG คิดเป็นร้อยละ3.7 อันดับ3 ได้แก่ แบบF คิดเป็นร้อยละ2.1 อันดับ4 ได้แก่ แบบA คิดเป็นร้อยละ2.1 อันดับ5 ได้แก่แบบH คิดเป็นร้อยละ1.8 อันดับ6 ได้แก่แบบE คิดเป็นร้อยละ1.7 อันดับ7 ได้แก่ แบบD คิดเป็นร้อยละ1.2 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ แบบC คิดเป็นร้อยละ0.4

สรุปได้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะควบมากที่สุด เมื่อเทียบกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ผู้เรียนที่มีระยะเวลาการเรียนภาษาญี่ปุ่นมานานกว่าจะสามารถออกเสียงพยัญชนะควบได้ดีกว่า

2.1 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะควบ จำแนกตามลักษณะข้อผิดพลาดแต่ละประเภท

2.1.1 ลักษณะข้อผิดพลาดแบบ A คือ ลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว (拗音の直音化) ได้แก่

ตารางที่ 4.18 แสดงลักษณะข้อผิดพลาดแบบ A ในคำศัพท์ ที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบA
3	きゅう	「キユウ」
5	きょり	「キヨリ」、「キリ」
9	かしゅ	「カシユ」
11	しょく	「シヨク」
13	おもちゃ	「オモチヤ」
15	ちゅう	「チュウ」
17	ちょ	「チヨ」
19	にゃく	「ニヤク」、「ニク」

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบA
21	にゅう	「ニユウ」、「ニウ」
23	によい	「ニヨイ」
25	ひゃく	「ヒヤク」、「ヒヤック」
27	ひゅうが	「ヒユウガ」
29	ひょう	「ヒヨウ」
31	みゃく	「ミヤク」
33	みゆき	「ミユキ」
35	みょう	「ミヨウ」
37	りゃく	「リヤク」
39	りゅう	「リユウ」、「ルウ」
41	ふりょ	「フリヨ」、「フロ」
43	キャノン	「キャノン」
44	みなきゃ	「ミナキヤ」
45	キュア	「キュア」
46	コキュ	「コク」、「コキユ」
47	きょねん	「コネン」
48	せんきょ	「センコ」、「センコー」
52	かしゅ	「カシユ」
55	ちゃばん	「チャバン」、「チバン」
58	ナチュラル	「ナチュラル」
59	ちょкин	「チョキン」
60	よこっちょ	「ヨコッチョ」

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบA
61	にゃあにゃあ	「ニヤニヤ」、「ニアニア」
62	こんにゃく	「コンニヤク」、「コンヤク」、「コンニク」
63	ニュアンス	「ヌアンス」
64	ブーローニュ	「ブーローヌ」、「ブローニュ」
65	によろによろ	「ニヨロニヨロ」、「ノロノロ」、「ニヨロノロ」、 「ニロニロ」
66	てんによ	「テンニヨ」、「テンノ」、「テンノー」
67	ひゃくぶん	「ヒヤクブン」、「ヒクブン」
68	ひゆるひゆる	「ヒユルヒユル」、「ヒユルフル」、「フルフル」、 「ヒルヒル」
69	ひょいひょい	「ヒヨイヒヨイ」、「ホイホイ」、「ヒヨイホイ」
70	ミャオ	「ミヤオ」
71	ミュゼ	「ムーゼ」、「ムゼ」、「ミュゼ」、「ミゼ」
72	カミュ	「カム」、「カミュ」
73	みよず	「ミヨズ」、「ミズ」
74	りゃくが	「ラクガ」、「リヤクガ」
75	そりゃ	「ソラ」
76	りゅか	「ルカ」、「リュカ」、「リカ」
77	くずりゅ	「クズル」、「クズリュ」、「クズリ」
78	りょこう	「ロコウ」
79	えんりょ	「エンリヨ」、「エンロ」
81	しょうらい	「シオライ」
82	かちょう	「カチオ」

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบA
83	にようぼう	「ニヨウボ」、「ノウボウ」
84	ひょうか	「ヒヨウカ」、「ヒヨカ」、「ホウカ」
89	とちゅう	「トチウ」、「トツウ」
85	みょうじ	「ミヨージ」
90	ゆにゆう	「ユヌー」
93	りゅうこう	「ルウコウ」
94	キャンセル	「カンセル」、「キンセル」
96	ちゃんと	「チント」
97	ひこにゃん	「ヒコニヤン」、「ヒコナン」、「ヒコニン」
98	ひゃん	「ヒヤン」、「ヒヤウン」、「ヒン」
99	ミャンマ	「ミヤンマ」、「ミンマ」
100	りゃんこ	「リヤンコ」、「リアンコ」、「ランコ」、「リンコ」

จากตาราง พบว่า คำเสียงพยัญชนะควบที่เปลี่ยนเป็นเสียงพยัญชนะเดียวนั้น จำแนกแยกย่อยได้ 2 ลักษณะ คือ

1) เสียงพยัญชนะเดียวที่มีช่วงเสียงหรือพยางค์เท่าเดิม เช่น

41 「ふりよ」 (2ช่วงเสียง) → 「フロ」 (2ช่วงเสียง)

73 「みよず」 (2ช่วงเสียง) → 「ミズ」 (2ช่วงเสียง)

47 「きよねん」 (3ช่วงเสียง) → 「コネン」 (3ช่วงเสียง)

99 「ミヤンマ」 (3ช่วงเสียง) → 「ミンマ」 (3ช่วงเสียง)

94 「キヤンセル」 (4ช่วงเสียง) → 「カンセル」、「キンセル」 (4ช่วงเสียง)

97 「ヒコニヤン」 (4ช่วงเสียง) → 「ヒコナン」、「ヒコニン」 (4ช่วงเสียง)

64 「ブーローニユ」 (5ช่วงเสียง) → 「ブーローヌ」 (5ช่วงเสียง)

และ 2) เสียงพยัญชนะเดี่ยวที่มีช่วงเสียงหรือพยางค์ต่างจากเดิม เช่น

5 「きより」 (2ช่วงเสียง) → 「キヨリ」 (3ช่วงเสียง)

74 「りゃくが」 (3ช่วงเสียง) → 「リャクガ」 (4ช่วงเสียง)

67 「ひゃくぶん」 (4ช่วงเสียง) → 「ヒャクブン」 (5ช่วงเสียง)

69 「ひょいひょい」 (4ช่วงเสียง) → 「ヒョイヒョイ」 (6ช่วงเสียง)

นอกจากนี้ พบว่า มีการออกเสียงพยัญชนะควบเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยวทั้ง 2 ลักษณะ ในคำเดียวกัน เช่น

39 「りゅう」 (2ช่วงเสียง) → 「リュウ」 (3ช่วงเสียง)、 「ルウ」 (2ช่วงเสียง)

65 「にょろにょろ」 (4ช่วงเสียง) → 「ニョロニョロ」 (6ช่วงเสียง)、

「ノロノロ」 (4ช่วงเสียง)

76 「りゅか」 (2ช่วงเสียง) → 「ルカ」 (2ช่วงเสียง) 、 「リュカ」 (3ช่วงเสียง)

97 「ひこにゃん」 (4ช่วงเสียง) → 「ヒコニヤン」 (5ช่วงเสียง)、 「ヒコナン」 (4ช่วงเสียง)

2.1.2 ลักษณะข้อผิดพลาดแบบ B คือ ลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาว (拗音の長音化) ได้แก่

ตารางที่ 4.19 แสดงลักษณะข้อผิดพลาดแบบ B ที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาว

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบB
5	きより	「キョーリ」
9	かしゆ	「カシュー」
11	しょく	「ショーク」
17	ちょ	「チョー」
23	によい	「ニョーイ」
33	みゆき	「ミューキ」
41	ふりよ	「フリョー」
45	キュア	「キューア」
46	コキュ	「コキュー」
47	きょねん	「キョーネン」
48	せんきょ	「センキョー」
51	しゅじん	「シュージン」
52	かしゆ	「カシュー」
53	しょか	「ショーカー」
54	いっしょ	「イッショー」
55	ちゃばん	「チャーバン」
56	おちゃ	「オッチャー」
57	チュニック	「チューニック」
58	ナチュラル	「ナチュラル」
59	ちょきん	「チョーキン」
60	よこっちょ	「ヨコッチョー」
63	ニュアンス	「ニューアンス」

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบB
64	ブーローニュ	「ブロニュー」
65	にょろにょろ	「ニョーロニョーロ」
66	てんにょ	「テンニョー」
68	ひゆるひゆる	「ヒュールヒュール」
70	ミヤオ	「ミヤーオ」
71	ミュゼ	「ミューゼ」
72	カミュ	「カミュー」
73	みよず	「ミョーズ」
76	りゅか	「リ्यूカ」
77	くずりゅ	「クズリ्यू」
78	りょこう	「リョーコウ」
79	えんりょ	「エンリョー」

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาว สรุปได้ดังนี้

- 1) 「きゅ」 → 「キュー」、 「きょ」 → 「キョー」
- 2) 「しゅ」 → 「シュー」、 「しょ」 → 「ショー」
- 3) 「ちゃ」 → 「チャー」、 「ちゅ」 → 「チュー」、 「ちょ」 → 「チョー」
- 4) 「にゅ」 → 「ニュー」、 「にょ」 → 「ニョー」
- 5) 「ひゅ」 → 「ヒュー」
- 6) 「みゃ」 → 「ミヤー」、 「みゅ」 → 「มิยู」、 「みょ」 → 「มิโย」
- 7) 「りゅ」 → 「リ्यू」、 「りょ」 → 「リョー」

2.1.3 ลักษณะข้อผิดพลาดแบบ C คือ ลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงยาวเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้น (拗音の短音化) ได้แก่

ตารางที่ 4.20 แสดงลักษณะข้อผิดพลาดแบบ C ที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงยาวเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้น

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบC
3	きゅう	「キュ」
15	ちゅう	「チュ」
21	にゅう	「ニュ」
27	ひゅうが	「ヒュガ」
29	ひょう	「ヒョ」
35	みょう	「ミョ」
39	りゅう	「リュ」
61	にゃあにゃあ	「ニャニャ」
80	べんきょう	「ベンキョ」
81	しょうらい	「ショライ」
82	かちょう	「カチョ」
83	にょうぼう	「ニョボウ」
84	ひょうか	「ヒョカ」
85	みょうじ	「ミョジ」
86	りょうり	「リョリ」
90	ゆにゅう	「ユニユ」
91	ヒューマン	「ヒュマン」

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงยาวเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้น สรุปได้ดังนี้

- 1) 「きゅう」→「キュ」、「きょう」→「キョ」
- 2) 「しょう」→「ショ」
- 3) 「ちゅう」→「チュ」、「ちょう」→「チョ」
- 4) 「にゃあ」→「ニャ」、「にゅう」→「ニュ」、「にょう」→「ニョ」
- 5) 「ひゅう」→「ヒュ」、「ひょう」→「ヒョ」
- 6) 「みょう」→「ミョ」
- 7) 「りゅう」→「リュ」、「りょう」→「リョ」

2.1.4 ลักษณะข้อผิดพลาดแบบD คือ ลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวเป็นเสียงพยัญชนะควบ (拗音化) ได้แก่

ตารางที่ 4.21 แสดงลักษณะข้อผิดพลาดแบบD ที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวเป็นเสียงพยัญชนะควบ

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบD
2	きやく	「キヤク」
4	きゅう	「キュウ」
6	きより	「キヨリ」
8	いしや	「イシヤ」
10	かしゆ	「カシュ」
12	しよく	「ショク」
14	もちや	「モチャ」
16	ちゅう	「チュウ」
18	ちよ	「チョ」

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบD
19	にやく	「ニャキュ」
20	にやく	「ニャク」
22	にゆう	「ニュウ」
24	によい	「ニョイ」
25	ひやく	「ヒャキュ」
26	ひやく	「ヒャク」
27	ひゆうが	「ヒュウギヤ」
28	ひゆうが	「ヒュウガ」
30	ひよう	「ヒョウ」
32	みやく	「ミャク」
34	みゆき	「ミュキ」
36	みよう	「ミョウ」
40	りゆう	「リュウ」
42	ふりよ	「フリョ」
46	コキュ	「キョキュ」
65	によろによろ	「ニョリョニョリョ」
72	カミュ	「キャミュ」

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะเดียวเป็นเสียงพยัญชนะควบ ดังนี้

- 1) 「きゃ」 → 「キヤ」、 「きゅ」 → 「キュ」、 「きょ」 → 「キョ」
- 2) 「しゃ」 → 「シャ」、 「しゅ」 → 「シュ」、 「しよ」 → 「ショ」
- 3) 「ちゃ」 → 「チャ」、 「ちゅ」 → 「チュ」、 「ちよ」 → 「チョ」

- 4) 「にや」→「ニヤ」、 「にゆ」→「ニュ」、 「によ」→「ニョ」
 5) 「ひや」→「ヒヤ」、 「ひゆ」→「ヒュ」、 「ひよ」→「ヒョ」
 6) 「みや」→「ミヤ」、 「みゆ」→「ミュ」、 「みよ」→「ミョ」
 7) 「りゆ」→「リュ」、 「りよ」→「リョ」
 8) 「か」→「キャ」、 「が」→「ギャ」
 9) 「く」→「キュ」
 10) 「こ」→「キョ」
 11) 「ろ」→「リョ」

2.1.5 ลักษณะข้อผิดพลาดแบบE คือ ลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบไม่ชัดเจน (拗音の口蓋化が不十分) ได้แก่

ตารางที่ 4.22 แสดงลักษณะข้อผิดพลาดแบบE ที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบไม่ชัดเจน

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบE
3	きゅう	/kɯ:/ → /ku:/?
5	きょり	/kɯa/? /kɯo/? ออกเสียงไม่ชัดเจน กำกึ่งระหว่าง /a/กับ/o/
23	にょい	ออกเสียงไม่ชัดเจน/o/? /ɯ/? ออกเสียงไม่ชัดเจน
39	りゅう	ออกเสียงไม่ชัด ได้ยินคล้ายออกเสียงว่า ルー
41	ふりょ	ออกเสียงไม่ชัดเจน กำกึ่งระหว่าง /a/กับ/o/ ใกล้เคียง リヤ มากกว่า
43	キャノン	กำกึ่งระหว่าง /a/กับ/o/
45	キュア	/ko a/? /ku a/?
46	コキュ	/ko ju/
47	きょねん	/kɯa/? /kɯo/? ออกเสียงไม่ชัดเจน กำกึ่งระหว่าง /a/กับ/o/
48	せんきょ	/kɯa/? /kɯo/? ออกเสียงไม่ชัดเจน กำกึ่งระหว่าง /a/กับ/o/

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบE
56	おちゃ	/otja/→ /oja/?
65	にょにょ	/nja/?/njo/?ออกเสียงไม่ชัดเจน กำลังระหว่าง /a/กับ/o/
66	てんにょ	/nja/?/njo/?ออกเสียงไม่ชัดเจน กำลังระหว่าง /a/กับ/o/
68	ひゆるひゆる	/hju/? /hu/?
69	ひよいひよい	/hoi hjo/? /h□i/?ออกเสียงไม่ชัดเจน/o/? /□/? ออกเสียงไม่ชัดเจน
71	ミュゼ	/mju/?/mu/?
73	みよず	/mja/?/mjo/?ออกเสียงไม่ชัดเจน กำลังระหว่าง /a/กับ/o/
75	そりゃ	/rija/? /rja/?
76	りゅか	/rju/?/rjo/? ออกเสียงไม่ชัดเจน กำลังระหว่าง /u/กับ/o/
77	くずりゅ	ออกเสียงไม่ชัดเจน กำลังระหว่าง /u/กับ/o/
78	りょこう	ออกเสียงไม่ชัดเจน กำลังระหว่าง /a/กับ/o/
79	えんりょ	ออกเสียงไม่ชัดเจน กำลังระหว่าง /a/กับ/o/
80	べんきょう	/keu/?
83	にょうぼう	ออกเสียงไม่ชัดเจน กำลังระหว่าง /a/กับ/o/
85	みょうじ	/meu/?
94	キャンセル	/kan/?/kjan?/

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบซึ่งเป็นเสียงเพดานกลาย(口蓋化)ไม่ชัดเจน ทำให้เสียงที่เปล่งออกมาไม่ชัดเจน มีลักษณะกำลังกันระหว่างเสียงสระ/a/กับ/o/ เสียงสระ/u/กับ/o/และเสียงสระ/o/กับ /□/ ทำให้ได้ยินไม่ชัดเจน จึงไม่สามารถถอดเสียงเป็นอักษรแทนเสียงที่เหมาะสมได้ ที่พบมาก ได้แก่

- 1) การออกเสียงพยัญชนะควบพยัญชนะวรรณค ㇿ ได้แก่ 「きゃ」、「きゅ」、「きょ」 ไม่ชัดเจน
- 2) การออกเสียงพยัญชนะควบพยัญชนะวรรณค ラ ได้แก่ 「りゃ」、「りゅ」、「りょ」 ไม่ชัดเจน
- 3) การออกเสียงพยัญชนะควบในพยัญชนะวรรณค ナ ได้แก่ 「にゃ」、「にょ」 ไม่ชัดเจน

4) การออกเสียงพยัญชนะควบในพยัญชนะวรรค ㄸ ได้แก่ 「ひゅ」、「ひょ」 ไม่ชัดเจน

5) การออกเสียงพยัญชนะควบในพยัญชนะวรรค ㅈ ได้แก่ 「みゅ」、「みょ」 ไม่ชัดเจน

2.1.6 ลักษณะข้อผิดพลาดแบบF คือ ลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนออกเสียงเหมือนคำในภาษาไทย (母語の音で代用) ได้แก่

ตารางที่ 4.23 แสดงลักษณะข้อผิดพลาดแบบF ที่ผู้เรียนออกเสียงเหมือนคำในภาษาไทย

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบF
15	ちゅう	/cu:/จู
23	にょい	/niaw/เนี้ยว
24	にょい	/jo:j/ โยย /nuaj/นวย
25	ひゃく	/hia/เฮีย
27	ひゅうが	/hiw/ฮิว
29	ひょう	/hiaw/เฮี้ยว
33	みゅき	/miw/มิว
35	みょう	/miaw/เมี้ยว
39	りゅう	/liw/ลิว
43	キャノン	/khia/เคีย
45	キュア	/khiw/คิวิ /khiaw/เคียว
46	コキュ	/khiw/ คิวิ
55	ちゃばん	/chia/เจียะ
61	にゃあにゃあ	/nia nia/เนียเนีย
63	ニュアンス	/niw/นิว
64	ブローニュ	/niw/นิว
65	にょろにょろ	/nia/เนีย

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบF
66	てんによ	/niaw/เนี้ยว
67	ひやくぶん	/hia/เหี้ยะ
68	ひゆるひゆる	/hiw /ฮิวลู่
69	ひよいひよい	/h□j h□j/ฮอยฮอย
70	ミヤオ	/miaw/เมี้ยว
71	ミュゼ	/miw/มิว
72	カミュ	/miw/มิว
73	みよず	/miaw/เมี้ยว
75	そりゃ	/lia/เลีย
76	りゅか	/lu:/ลู
77	くずりゅ	/lu:/ลู
79	えんりょ	/liaw/เลียว
80	べんきょう	/khiaw/เคี้ยว
83	にょうぼう	/niaw /เนี้ยว
84	ひょうか	/hiaw/เฮี้ยว
85	みょうじ	/miaw/เมี้ยว
86	りょうり	/liaw/เลียว
94	キャンセル	/khian/ เคียน /khiaN/เคียง
95	シャンハイ	/chan / ชั่น /chian /เชียน /chiaN/เชียง
96	ちゃんと	/can/ จั่น /ca:n/ จาน /ciaN/เจียง
97	ひこにゃん	/nian/เนียน
98	ひゃん	/hian/เฮียน

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบF
99	ミヤンマ	/mian/เมียน
100	リヤんこ	/liaN/เลียง

จากตาราง พบว่า ผู้เรียนออกเสียงคำที่เป็นเสียงพยัญชนะควบในภาษาญี่ปุ่นด้วยเสียงในภาษาไทยอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นหลักฐานบ่งชี้ได้ว่า การที่ผู้เรียนออกเสียงผิดลักษณะเช่นนี้ มีสาเหตุหรือปัจจัยมาจากอิทธิพลของภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาแม่ของผู้เรียน

2.1.7 ลักษณะข้อผิดพลาดแบบG คือ ลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบผิดเพี้ยนเป็นคนละเสียง ได้แก่

ตารางที่ 4.24 แสดงลักษณะข้อผิดพลาดแบบG ที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบผิดเพี้ยนเป็นคนละเสียง

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบG
1	きゃく	「キュウク」、「ミヤク」、「ギャク」
3	きゅう	「キョウ」
5	きより	「キュウリ」、「キヤリ」、「ショリ」
9	かしゅ	「カシヨ」、「カチョー」
13	おもちゃ	「オモチョー」
15	ちゅう	「チョウ」、「チョウ」、「チュウ」、「チャ」、「ショウ」
17	ちょ	「シャ」
19	にゃく	「ニヤック」、「ニュウク」
21	にゅう	「ニョ」、「ニョウ」
23	によい	「ニョウ」、「ニヤイ」、「ニヤア」、「ニヤ」、「ニヤオ」、「ニヤン」、「ニオイ」、「ニュウ」、「ヨイ」
25	ひゃく	「ビャク」、「キヤク」
27	ひゅうが	「ビョウガ」、「ビュウガ」、「ビョガ」、「ビュウガ」、「ヒョウカ」、「ビョカ」、「シュウガ」、「ニュウガ」

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบG
29	ひょう	「ビョウ」、「ビュウ」、「ヒュウ」、「キョウ」、「シアウ」
31	みやく	「ミヤック」
33	みゆき	「ミヨキ」、「ミヤク」
35	みょう	「ミュウ」
37	りやく	「リョク」
39	りゅう	「リョウ」、「リョユ」、「ショウ」
41	ふりょ	「フリヤ」、「フリユ」、「フリユウ」、「フリオ」
43	キャノン	「キヨノン」、「キョウドン」、「チャノン」 「キオン」、「キャウン」
45	キュア	「キョウ」、「キョア」、「キュー」、「キャ」、「キョ」、「キャー」、 「キャア」、「ニュア」
46	コキュ	「コチャ」、「コキヤ」、「コキョ」、「コユウ」、「コキョウ」、 「コウキョウ」、「コサウ」
47	きょねん	「キャネン」、「キュウネン」
48	せんきょ	「センキヤ」、「センキュ」、「センキュウ」
51	しゅじん	「ジュウジン」
52	かしゅ	「カイチャ」
53	しょか	「シオカ」、「チュカ」
54	いっしょ	「イッシャ」
57	チュニック	「ショニク」、「シャニック」、「ショニツク」、「ยูーนิค」
58	ナチュラル	「ナチャラル」、「ナチャラル」、「ニシャラル」
59	ちょきん	「チャキン」、「キョネン」、「チュキン」
60	よこっちょ	「ヨコッチャ」、「ヨコチャ」、「ヨコッシチャ」、「チョウカッチョウ」
61	にゃあにゃあ	「ニヤアニツチャ」、「ニヤニョウ」、「ニヤアニツシャ」、「ニヤニュア」 「ニヤッツアニア」、

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบG
62	こんにゃく	「コンニチャク」、「キョンキヤク」、「コニッチャク」
63	ニュアンス	「尼奥アンス」、「Nyaオンス」、「Nyaアンス」、「ニュウス」、 「ニヤンス」、「尼奥アンス」、「リュアンス」
64	ブローニュ	「ブローニョ」、「ブローシヨ」、「フロニヤ」、「「フローニヤ」、 「「フローニヤウ」、「ブローニヤ」、ブローアニウ」、ブロンニヤ」、 「ブローニョ」、「ブローシュ」、「ブローニョ」、「フロリュ」、 「ブローリュ」、「ボーローニョ」、「ブローニヤアウ」、 「・・・ニョウ」
65	によろによろ	「ニョロノイ」、「ニョロノヨ」、「ニヤロニヤロ」、「ニヤリニヤロ」 「ニュウロニユロ」、「ニュロニユロ」、「ニュロニユロ」 、「ニヤロニユロ」
66	てんによ	「テンニヤ」、「テンニユ」、「テンニユー」
67	ひゃくぶん	「ビャクブン」、「ビャクフン」、「ビョクフン」、「ヒョクブン」、 「キャクブン」
68	ひゆるひゆる	「ヒョウルヒョウル」、「ヒョルヒョル」、 「ヒュルヒヤル」、「ヒヤルヒヤル」、、「ヒャクビュル」、 「ビュウルビュウル」、「ビュルビュル」、「ヒョヒョ」、 「ブリュッフ」、「ニユルニユウ」
69	ひよいひよい	「ビョイビョイ」、「ヒュイヒュイ」、「ビョウビョウ」、「ヒョイヒュル」、 「コイヒョイ」、「ヒウヒョ」
70	ミャオ	「ミョウ」、「ミョ」、「ミョオ」、「ミャア」、 「ミヤンド」、「ミヤッオ」、「ミンニョ」、「ミショウ」
71	ミュゼ	「ミョゼ」、「ミャゼ」、「ミヤッセ」、「ミョユゼ」
72	カミュ	「カミョ」、「キヤミョ」
73	みよず	「ミューズ」、「ミュズ」、「ミヤズ」
74	りゃくが	「リョクガ」、「リョークガ」、「リョカ」、「リョク」
75	そりゃ	「ソウショウ」、「ソリョ」、「ソリュ」、「ソヤ」
76	りゅか	「リョカ」、「リョウガ」、「ユカ」
77	くずりゅ	「クズリョ」、「クッズリョ」、「クズリョウ」、「クズユ」、「モズリョ」

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบG
78	りょう	「リャコウ
79	えんりょ	「エンリャ」
81	しょうらい	「シュライ」、「シュウライ」
82	かちょう	「カジョウ」、「カチュウ」
83	にょうぼう	「ニュウボウ」、「ニュウボ」、「ニャバウ」、「ニュボウ」
84	ひょうか	「ビョウカ」、「ヒュウカ」、「ビュウカ」、「ヒヤッカ」
85	みょうじ	「ミュウジ」
87	やきゅう	「ヤッキョウ」
88	らいしゅう	「ライショウ」
89	とちゅう	「トチョウ」、「トウチョウ」、「ドウチョ」、「トリョウ」
90	ゆにゅう	「ユウニョウ」、「ユニョ」
91	ヒューマン	「ヒョーマン」、「ビョーマン」、「ビョマン」、「ビューマン」、「ビュー」
92	ミュージック	「ミョージック」、「มิยोजิก」、「มิยोजิก」、「มิยोज็อก」、「มิจยุก」、「มิยोजยุก」、「ビューจิก」
93	りゅうこう	「リョウコウ」、「リャコウ」、「リャッコウ」、「リョコウ」、「ユウコウ」
94	キャンセル	「シャンセル」、「キョンセル」
95	シャンハイ	「チェンマイ」、「シュンバイ」、
96	ちゃんと	「チャト」、「チェント」、「チョント」、「チョット」、「シャットウ」
97	ひこにゃん	「ヒコウニョウ」、「ヒコニユン」、「ヒコニユウ」、「ヒコニアウ」
98	ひゃん	「ビャン」、「ビャ」

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบG
99	ミャンマ	「ミョウマ」、「ニャンマ」
100	リゃんこ	「リョコウ」、「リョンコ」、「リュンコ」

จากตารางพบว่า ลักษณะข้อผิดพลาดของการออกเสียงพยัญชนะควบฝัดประเภทนี้มีหลากหลาย สรุปได้ดังนี้

1) 「きゅ」→「キョ」	8) 「きょ」→「キュ」、「キヤ」
2) 「にゅ」→「ニャ」、「ニョ」	9) 「にょ」→「ニャ」、「ニユ」
3) 「ひゅ」→「ヒャ」、「ヒョ」	10) 「ひょ」→「ヒユ」
4) 「みゃ」→「ミョ」、「ミュ」	
5) 「みゅ」→「ミャ」、「ミョ」	11) 「みょ」→「ミャ」、「ミュ」
6) 「りゃ」→「リョ」	
7) 「りゅ」→「リョ」	12) 「りょ」→「リャ」、「リュ」

อย่างไรก็ตาม ที่น่าสนใจอย่างยิ่งคือ จากตารางที่ 4.26 ลักษณะข้อผิดพลาดแบบ G นี้ พบในการออกเสียงของนักศึกษาชั้นปีที่2 และชั้นปีที่3 มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง และพบในการออกเสียงของนักศึกษาชั้นปีที่1 และชั้นปีที่4 มากเป็นอันดับที่สอง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ลักษณะข้อผิดพลาดนี้พบในทุกชั้นปีและในอัตราที่สูงมาก

2.1.8 ลักษณะข้อผิดพลาดแบบ H คือ ลักษณะข้อผิดพลาดอื่นๆ ได้แก่

ตารางที่ 4.25 แสดงลักษณะข้อผิดพลาดแบบ H ลักษณะข้อผิดพลาดอื่นๆ

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบH
2	きやく	「キアク」
4	きゅう	「キョウ」、「キュ」、「キョー」、「キョ」
6	きより	「キョーリ」、「キョウリ」、「キョウ」、「ヨウ」

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบH
7	いしゃ	「イッシャ」
8	いしゃ	「イシャヤ」
10	かしゅ	「カシユー」、「カチャー」、「カシヨ」
12	しよく	「シヨーク」
14	もちや	「モシヤ」、/omojia/
16	ちゅう	「チョウ」、「チュ」
18	ちよ	「チャー」、「シオ」、「チャヨ」
19	にゃく	「ニヤック」
20	にゃく	「ニヤカ」
22	にゅう	「ニユ」、「ニヨウ」
24	によい	「ニヨウ」、「ニョウ」
25	ひゃく	「ヒヤック」
26	ひゃく	「キヤク」
27	ひゅうが	「ヒュウカ」
28	ひゅうが	「ヒュウカ」、「ヒウンガ」、「ヒユガ」、「ビユウカ」、「ヒキュウガ」、「ヒヨカ」、「ヒヨウガ」、「ヒユツガ」、「リュウガ」
30	ひょう	「ショウ」、「ヒヨ」、「ビョウ」、「ビョウ」、「ヒロウ」
32	みやく	「ミヨウ」
34	みゆき	「ミユッキ」、「ミユーキ」、「ミヨキ」
36	みょう	「ミヨ」
40	りゅう	「リョウ」、「リョウ」、「リュウ」
41	ふりよ	「プリヨ」

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบH
42	ふりよ	「フリヨー」、「フリョウ」、「ブリョウ」、「プリヨ」
43	キャノン	「キャッノン」、「キャクノン」、「キャンノン」、「キャノー」、 「キャオン」、「キャドン」、「キャヌン」、「キャゾン」、 「キャメン」、/kjan□n/
44	みなきや	「ミナツキヤ」、「ミナーキヤ」
45	キュア	「キューアー」、「キュアー」
46	コキュ	「ニキュ」
51	しゅじん	「シュシン」
52	かしゅ	「カイシュー」
53	しょか	「ショッカ」
54	いっしょ	「イショ」、「イチョ」
55	ちゃばん	「チャーバン」、「チャファン」
56	おちゃ	「オーチャ」
57	チュニツク	「チュニツク」、「チュニク」、「シュニヤク」、「チュニヤク」、 「チュニヤック」
58	ナチュラル	「ナチュナル」、「ナチュラク」、「ナチュラウ」
59	ちょきん	「チョキヤン」
60	よこっちょ	「ヨーゴンショ」、「ヨコショ」、「ヨコチョ」
61	にゃあにゃあ	「ニャガニャガ」
62	こんにやく	「ニンニヤク」
63	ニュアンス	「ニュオンス」
64	ブローニュ	「ブローニュ」、「フローニュ」、「フロニュ」、「ブローニュ」、 「ブローブリ」、「ブンローニュ」、「フーローニュ」、 「プローローニュ」
65	によろによろ	「ニョローニョロー」、「ニョロニョロー」
66	てんによ	「デンニョ」

คำที่	คำศัพท์	ลักษณะข้อผิดพลาดแบบH
67	ひゃくぶん	「ヒャクフン」、「ヒャクビン」
70	ミャオ	「ミャオー」
71	ミュゼ	「ミュッセ」、「ミュザ」
74	りゃくが	「リャクワ」、「リャッグ」、「リャクジャ」
75	そりゃ	「ソーリャ」
82	かちょう	「カイチョウ」
83	にょうぼう	「ニョウボン」、「ニョウバウ」、「ニョウボ」、「ニョウホウ」
86	りょうり	「リョウイ」
89	とちゅう	「ドーシュウ」、「ドチュウ」
90	ゆにゅう	「ยูนิยู」、「シュูนิยู」
91	ヒューマン	「ヒューモン」、「ヒューเมน」
92	ミュージック	「มิยูจิทซุก」、「มิยูจิก」
94	キャンセル	「キャンเซツ」、「キャンサル」
95	シャンハイ	「シャンパイ」、「チャンパイ」、「シャンバイ」
96	ちゃんと	「ชานตอร์」、「ชานด์」、「ชาต」
97	ひこにゃん	「ฮิคอร์นิยัน」、「ฮิเคิยน」、「ฮิตนิยัน」、「บิโคนิยัน」
99	ミャンマ	「มิยันมาร์」、「มิยันมาน」
100	りゃんこ	「リャンคอร์」

จากตาราง พบว่า นอกเหนือจากลักษณะข้อผิดพลาดเกี่ยวกับเสียงพยัญชนะควบที่ได้กล่าวถึงไปแล้วทั้ง 7 ประเภท(A-G) นอกจากนี้ ผู้เรียนออกเสียงคำผิดจากคำที่กำหนดอีกหลายลักษณะ ดังแสดงไว้ตารางข้างต้น ซึ่งพบประเด็นที่น่าสนใจได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนรู้การแบ่งช่วงเสียงในคำของผู้เรียน โดยเฉพาะการออกเสียงที่เป็นเสียงพิเศษในภาษาญี่ปุ่น เช่น

1)ปัญหาการออกเสียงสั้นเป็นเสียงยาว เช่น

6 「きより」 → 「キョーリ」

18 「ちよ」 → 「チョー」

90 「ゆにゆう」 → 「ユーニユウ」

2)ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะเสียงซ้อน บางคำไม่ออกเสียง っ เล็ก บางคำเพิ่มเสียง っ เล็ก เช่น

7 「いしや」 → 「イッシヤ」

53 「しょか」 → 「ショッカ」

54 「いつしょ」 → 「イショ」

3)ปัญหาการออกเสียง ん เช่น

96 「ちゃんと」 → 「チャト」

ซึ่งหากออกเสียงโดยแบ่งช่วงเสียงไม่ถูกต้องก็อาจทำให้การสื่อสารบกพร่อง เนื่องจากบางคำทำให้ความหมายผิดไปจากเดิมได้

2.2 การวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดของแต่ละชุดคำศัพท์ที่ใช้ทดสอบ

2.2.1 ชุดคำศัพท์ที่เป็นเสียงพยัญชนะควบ(21คำ)และคำศัพท์ที่เป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว(21คำ)

ตารางที่ 4.26 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียนที่ออกเสียงถูกและออกเสียงผิดในชุดคำศัพท์เสียงพยัญชนะควบและเสียงพยัญชนะเดี่ยว

ชุดคำ	ออกเสียง ถูก	ลักษณะข้อผิดพลาด								รวม
		A	B	C	D	E	F	G	H	
เสียง พยัญชนะ ควบ	1,927 (76.5%)	140 (5.6%)	175 (6.9%)	17 (0.7%)	3 (0.1%)	31 (1.2%)	67 (2.7%)	153 (6.1%)	7 (0.3%)	2,520 (100%)
เสียง พยัญชนะ เดี่ยว	2,143 (85%)	-	-	1 (0.0%)	214 (8.5%)	1 (0.0%)	-	21 (0.8%)	140 (5.6%)	2,520 (100%)

จากตารางพบว่า ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ที่เป็นเสียงพยัญชนะควบได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 76.5 และพบลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะควบมากที่สุดได้แก่ แบบ B (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาว) คิดเป็นร้อยละ 6.9 อันดับ 2 ได้แก่ แบบ G (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะเสียงควบนั้นผิดเพี้ยนเป็นคนละเสียง) คิดเป็นร้อยละ 6.1 อันดับ 3 ได้แก่ แบบ A (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะเสียงควบเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว) คิดเป็นร้อยละ 5.6 อันดับ 4 ได้แก่ แบบ F (ผู้เรียนออกเสียงเหมือนคำในภาษาไทย) คิดเป็นร้อยละ 2.7 อันดับ 5 ได้แก่ แบบ E (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบไม่ชัดเจน) คิดเป็นร้อยละ 1.2 อันดับ 6 ได้แก่ แบบ C (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงยาวเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้น) คิดเป็นร้อยละ 0.7 อันดับ 7 ได้แก่ แบบ H (ข้อผิดพลาดอื่นๆ) คิดเป็นร้อยละ 0.3 และอันดับที่ 8 ได้แก่ แบบ D (ผู้เรียนออกพยัญชนะเสียงเดี่ยวเป็นเสียงพยัญชนะควบ) คิดเป็นร้อยละ 0.1

ผู้เรียนออกเสียงคำศัพท์ที่เป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว ได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 85 และพบลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะควบมากที่สุด อันดับแรกได้แก่แบบ D (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวเป็นเสียงพยัญชนะควบ) คิดเป็นร้อยละ 8.5 อันดับ 2 ได้แก่ แบบ H (ข้อผิดพลาดอื่นๆ) คิดเป็นร้อยละ 5.6 อันดับ 3 ได้แก่แบบ G (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบนั้นผิดเพี้ยนเป็นคนละเสียง) คิดเป็นร้อยละ 0.8 อันดับ 4 ได้แก่ และ แบบ C (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงยาวเป็นเสียงควบเสียงสั้น) คิดเป็นร้อยละ 0.0 อันดับสุดท้ายได้แก่ แบบ E (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบไม่ชัดเจน) ทั้งนี้ไม่พบลักษณะ ข้อผิดพลาดแบบ A (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเป็นพยัญชนะเสียงเดี่ยว) แบบ B (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาว) และแบบ F (ผู้เรียนออกเสียงเหมือนคำในภาษาไทย) ในการทดสอบคำศัพท์ชุดนี้

ผลการวิเคราะห์ในเชิงปริมาณนี้ แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะควบ โดยมี แนวโน้มออกเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาวมากที่สุด ในขณะที่คำที่เป็นเสียง พยัญชนะเดี่ยว ผู้เรียนมีแนวโน้มออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวเป็นเสียงพยัญชนะควบมากที่สุด

2.2.2 ชุดคำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะควบปรากฏตำแหน่งเสียงต้นคำ(21คำ)และคำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะควบ ปรากฏตำแหน่งเสียงกลาง/ท้ายคำ(16คำ)

ตารางที่ 4.27 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียนที่ออกเสียงถูกและออกเสียงผิดในชุดคำศัพท์เสียงต้นคำ-เสียง กลาง/ท้ายคำ

ชุดคำ	ออกเสียง ถูก	ลักษณะข้อผิดพลาด								รวม
		A	B	C	D	E	F	G	H	
ตำแหน่งเสียงต้นคำ	1,589 (63%)	138 (5.5%)	338 (13.4%)	29 (1.2%)	1 (0.0%)	71 (2.8%)	70 (2.8%)	234 (9.3%)	50 (2.0%)	2,520 (100%)
ตำแหน่งเสียงกลาง/ท้ายคำ	1,308 (68.1%)	103 (5.4%)	268 (14.0%)	-	3 (0.2%)	64 (3.3%)	16 (0.8%)	102 (5.3%)	56 (2.9%)	1,920 (100%)

จากตารางพบว่า ผู้เรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะควบตำแหน่งเสียงต้นคำ ได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ63 และพบลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะควบ ตำแหน่งเสียงต้นคำ มากที่สุดอันดับหนึ่ง ได้แก่ แบบ B (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาว) คิดเป็นร้อยละ13.4อันดับ2ได้แก่ แบบ G (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบนั้นผิดเพี้ยนเป็นคนละเสียง)คิดเป็นร้อยละ9.3 อันดับ3ได้แก่ แบบA(ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว) คิดเป็นร้อยละ5.5 อันดับ4 ได้แก่ แบบE(ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบไม่ชัดเจน) และแบบF(ผู้เรียนออกเสียงเหมือนคำในภาษาไทย) คิดเป็นร้อยละ2.8 อันดับ5ได้แก่ แบบH (ข้อผิดพลาดอื่นๆ) คิดเป็นร้อยละ2.0 อันดับ6 ได้แก่ แบบC (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบ

เสียงยาวเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้น) คิดเป็นร้อยละ 1.2 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ แบบD(ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวเป็นเสียงพยัญชนะควบ) คิดเป็นร้อยละ0.0

ผู้เรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะเสียงควบตำแหน่งเสียงกลาง/ท้ายคำ ได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ68.1 และพบลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะควบ ตำแหน่งเสียงกลาง/ท้ายคำ มากที่สุดอันดับ1 ได้แก่ แบบB(ผู้เรียนออกเสียงควบเสียงสั้นเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาว) คิดเป็นร้อยละ14อันดับ2 ได้แก่ แบบA(ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเป็นเสียงไม่ควบ) คิดเป็นร้อยละ5.4 อันดับ3 ได้แก่ แบบG(ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบผิดเพี้ยนเป็นคนละเสียง) คิดเป็นร้อยละ5.3อันดับ4 ได้แก่ แบบE(ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบไม่ชัดเจน) คิดเป็นร้อยละ3.3 อันดับ5 ได้แก่ แบบH (ข้อผิดพลาดอื่นๆ)คิดเป็นร้อยละ2.9 อันดับ6 ได้แก่ แบบF(ผู้เรียนออกเสียงเหมือนคำในภาษาไทย) คิดเป็นร้อยละ0.8 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ แบบD(ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวเป็นเสียงควบ) คิดเป็นร้อยละ0.2 ทั้งนี้ไม่พบลักษณะข้อผิดพลาดแบบC(ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงยาวเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้น) ในการทดสอบคำศัพท์ชุดนี้

ผลการวิเคราะห์ในเชิงปริมาณนี้ แสดงให้เห็นว่า คำที่มีเสียงพยัญชนะควบตำแหน่งต้นคำและคำที่มีเสียงพยัญชนะควบตำแหน่งกลาง/ท้ายคำ พบลักษณะข้อผิดพลาดที่มากที่สุดตรงกัน คือ แบบB (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาว) ร้อยละ12.5และ14 ตามลำดับ สรุปได้ว่า คำที่มีเสียงพยัญชนะควบตำแหน่งกลาง/ท้ายคำ ผู้เรียนมีแนวโน้มออกเสียงเป็นเสียงยาวได้ง่ายกว่า เสียงพยัญชนะควบตำแหน่งต้นคำ

2.2.3 ชุดคำศัพท์ที่เป็นเสียงพยัญชนะควบวรรณค/o/+ ัว (7คำ) เสียงพยัญชนะควบวรรณค/u/+ ัว (7คำ)และเสียงพยัญชนะควบวรรณค/a/+ ัว(7คำ)

ตารางที่ 4.28 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้เรียนที่ออกเสียงถูกและออกเสียงผิดในชุดคำศัพท์เสียงพยัญชนะควบวรรณค/o/+ ัว เสียงพยัญชนะควบวรรณค/u/+ ัว และเสียงพยัญชนะควบวรรณค/a/+ ัว

ชุดคำ	ออกเสียง ถูก	ลักษณะข้อผิดพลาด								รวม
		A	B	C	D	E	F	G	H	
เสียง พยัญชนะ ควบ วรรณ/อ/+ ัว	653 (77.7%)	10 (1.2%)	-	24 (2.9%)	-	4 (0.5%)	100 (11.9%)	42 (5.0%)	7 (0.8%)	840 (100%)
เสียง พยัญชนะ ควบ วรรณ/อ/+ ัว	677 (80.6%)	4 (0.5%)	-	3 (0.4%)	-	-	-	106 (12.6%)	50 (6.0%)	840 (100%)
เสียง พยัญชนะ ควบ วรรณ/อ/+ ัว	662 (78.8%)	48 (5.7%)	-	1 (0.1%)	-	1 (0.1%)	36 (4.3%)	64 (7.6%)	28 (3.3%)	840 (100%)

จากตารางพบว่า ผู้เรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะควบ [วรรณ/อ/+ ัว] ได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 77.7 และลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะควบ [วรรณ/อ/+ ัว] ที่พบมากที่สุด ได้แก่ แบบ F (ผู้เรียนออกเสียงเหมือนคำในภาษาไทย) คิดเป็นร้อยละ 11.9 อันดับ 2 ได้แก่ แบบ G (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบผิดเพี้ยนเป็นคนละเสียง) คิดเป็นร้อยละ 5.0 อันดับ 3 ได้แก่ แบบ C (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงยาวเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้น) คิดเป็นร้อยละ 2.9 อันดับ 4 ได้แก่ แบบ A (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะเสียงควบเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว) คิดเป็นร้อยละ 1.2 อันดับ 5 ได้แก่ แบบ H (ข้อผิดพลาดอื่นๆ) คิดเป็นร้อยละ 0.8 อันดับ 6 ได้แก่ แบบ E (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบไม่ชัดเจน) คิดเป็นร้อยละ 0.5 และอันดับสุดท้าย ได้แก่ แบบ B (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาว) คิดเป็นร้อยละ 0.1 ทั้งนี้ไม่พบลักษณะข้อผิดพลาดแบบ D (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวเป็นเสียงพยัญชนะควบ)

ในการทดสอบคำศัพท์ชุดนี้ผู้เรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะควบ[วรรณ/u/+ ุ] ได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ80.6และพบว่าลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะควบ[วรรณ/u/+ ุ] ที่พบมากที่สุด ได้แก่ แบบ G(ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบผิเพี้ยนเป็นคนละเสียง) คิดเป็นร้อยละ12.6อันดับ2 ได้แก่ แบบH (ข้อผิดพลาดอื่นๆ)คิดเป็นร้อยละ6.0 อันดับ3ได้แก่ แบบA(ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว)คิดเป็นร้อยละ0.5 อันดับ4ได้แก่ แบบC(ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงยาวเป็นเสียงควบเสียงสั้น)คิดเป็นร้อยละ0.4 ทั้งนี้ไม่พบลักษณะข้อผิดพลาดแบบB(ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นเป็นเสียงควบเสียงยาว), แบบ D (ผู้เรียนออกเสียงเสียงพยัญชนะเดี่ยวเป็นเสียงพยัญชนะควบ) และแบบE(ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบไม่ชัดเจน)

ในการทดสอบคำศัพท์ชุดนี้ผู้เรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะควบ[วรรณ/a/+ ุ] ได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ78.8 และพบว่าลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะควบ[วรรณ/a/+ ุ] ที่พบมากที่สุด ได้แก่ แบบ G(ผู้เรียนออกเสียงเสียงพยัญชนะควบผิเพี้ยนเป็นคนละเสียง)คิดเป็นร้อยละ7.6 อันดับ2 ได้แก่ แบบA (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว) คิดเป็นร้อยละ5.7 อันดับ3ได้แก่ แบบF(ผู้เรียนออกเสียงเหมือนคำในภาษาไทย) คิดเป็นร้อยละ4.3 อันดับ4ได้แก่ แบบH (ข้อผิดพลาดอื่นๆ) คิดเป็นร้อยละ3.3 อันดับ5ได้แก่ แบบC (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงยาวเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้น)และแบบE (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบไม่ชัดเจน) คิดเป็นร้อยละ0.1 ทั้งนี้ไม่พบลักษณะข้อผิดพลาดแบบB(ผู้เรียนออกเสียงเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาว) และแบบD (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวเป็นเสียงพยัญชนะควบ)ในการทดสอบคำศัพท์ชุดนี้

ผลการวิเคราะห์ในเชิงปริมาณนี้ แสดงให้เห็นว่า คำที่เป็นเสียงพยัญชนะควบ[วรรณ/o/+ ุ] พบลักษณะข้อผิดพลาดแบบF (ผู้เรียนออกเสียงเหมือนคำในภาษาไทย)มากเป็นอันดับหนึ่ง ในขณะที่คำที่เป็นเสียงพยัญชนะควบ[วรรณ/u/+ ุ] ไม่พบลักษณะข้อผิดพลาดแบบF (ผู้เรียนออกเสียงเหมือนคำในภาษาไทย)เลย แต่พบลักษณะข้อผิดพลาดแบบ G (ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบผิเพี้ยนเป็นคนละเสียง)มากเป็นอันดับหนึ่ง และคำที่เป็นเสียงพยัญชนะควบ[วรรณ/a/+ ุ] ก็พบลักษณะข้อผิดพลาดแบบG (ผู้เรียนออกเสียงควบนั้นผิเพี้ยนเป็นคนละเสียง)มากเป็นอันดับหนึ่งเช่นเดียวกับคำที่เป็นเสียงพยัญชนะควบ[วรรณ/a/+ ุ] สรุปได้ว่า ผู้เรียนมีปัญหาในการออกเสียงคำที่เป็นเสียงพยัญชนะควบ[วรรณ/o/+ ุ] โดยมีแนวโน้มออกเสียงเหมือนคำในภาษาไทย

มากที่สุดและผู้เรียนมีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบ[วรรณ/u/+ วั]และเสียงควบ[วรรณ/a/+ วั] โดยมี
แนวโน้มออกเสียงพยัญชนะควบผิดเพี้ยนเป็นคนละเสียงมากที่สุด

3.การวิเคราะห์ลักษณะทางประชากรของผู้เรียนที่มีผลต่อความแตกต่างในการออกเสียง

3.1 เพศ

ตารางที่4.29 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวม จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	t	Sig
ชาย	22	79.09	14.24	1.621	.108
หญิง	98	73.66	14.19		

จากตารางแสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมจำแนกตามเพศ พบว่า คะแนน
เฉลี่ยรวมของผู้เรียนเพศชายและเพศหญิง ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 ภูมิภาค

ตารางที่4.30 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวม จำแนกตามภูมิภาค

ภูมิภาค	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	F	Sig
ภาคเหนือ	47	80.62	10.193	10.264	.003*
ภาคตะวันออก	3	78.33	15.631		
ภาคกลาง	12	82.17	12.127		
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	57	67.75	14.74		

หมายเหตุ: ไม่ได้นำกลุ่มภาคใต้มาวิเคราะห์ เนื่องจากมีจำนวนเพียง1คน ไม่สามารถหาความแปรปรวนภายในกลุ่มได้ ทำให้
ไม่สามารถทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่ได้

จากตารางแสดงผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวมจำแนกตามภูมิลำเนา พบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ.003

ตารางที่4.31 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมรายคู่ จำแนกตามภูมิลำเนา

ภูมิลำเนา	ภาคเหนือ	ภาคตะวันออก	ภาคกลาง	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ภาคเหนือ	-			
ภาคตะวันออก	2.284	-		
ภาคกลาง	-1.550	-3.833	-	
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	12.863(.000)*	10.579	14.412(.001)*	-

จากตารางการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมรายคู่ จำแนกตามภูมิลำเนา โดยใช้ค่าสถิติ LSD (Least Significant Difference) ที่ระดับความเชื่อมั่น95% พบว่า

การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมรายคู่ระหว่างนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคเหนือกับนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคเหนือมีคะแนนเฉลี่ยรวมมากกว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.863

การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมรายคู่ระหว่างนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคกลางกับนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคกลาง มีคะแนนเฉลี่ยรวมมากกว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.412

กล่าวคือ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคเหนือและนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคกลาง มีคะแนนเฉลี่ยรวมมากกว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.3 ระดับการศึกษา

ตารางที่ 4.32 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	F	Sig
ชั้นปีที่ 1	30	63.17	14.20	13.68	.000*
ชั้นปีที่ 2	30	75.23	12.82		
ชั้นปีที่ 3	30	76.97	14.19		
ชั้นปีที่ 4	30	83.27	7.14		

จากตารางแสดงผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวม จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่าคะแนนเฉลี่ยรวมของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .000

ตารางที่ 4.33 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมรายคู่ จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
ชั้นปีที่ 1	-			
ชั้นปีที่ 2	-12.067(.000)*	-		
ชั้นปีที่ 3	-13.800(.000)*	-1.733(.590)	-	
ชั้นปีที่ 4	-20.100(.000)*	-8.033(.014)*	-6.300(.052)	-

จากตารางการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมรายคู่ จำแนกตามระดับการศึกษา โดยใช้ค่าสถิติ LSD (Least Significant Difference) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% พบว่า

การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมรายคู่ระหว่างชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 พบว่า ชั้นปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยรวม น้อยกว่า ชั้นปีที่ 2 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.067

การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมรายคู่ระหว่างชั้นปีที่ 1 และ ชั้นปีที่ 3 พบว่า ชั้นปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยรวม น้อยกว่า ชั้นปีที่ 3 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.800

การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมรายคู่ระหว่างชั้นปีที่ 1 และ ชั้นปีที่ 4 พบว่า ชั้นปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยรวม น้อยกว่า ชั้นปีที่ 4 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 20.100

การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมรายคู่ระหว่างชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 พบว่า ชั้นปีที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยรวม น้อยกว่า ชั้นปีที่ 4 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.033

กล่าวคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยรวมน้อยกว่านักศึกษาชั้นปีอื่นๆ คะแนนเฉลี่ยรวมของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 น้อยกว่า ชั้นปี 3 และชั้นปีที่ 4 ส่วนคะแนนเฉลี่ยรวมของนักศึกษาชั้นปี 3 และชั้นปีที่ 4 ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.4 ประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.34 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวม จำแนกตามประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่น

ประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่น	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	t	Sig
เคยเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย	88	76.40	13.30	2.087	.043*
ไม่เคยเรียนมาก่อน เพิ่งเริ่มเรียนในมหาวิทยาลัย	32	69.84	15.96		

จากตารางแสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวม จำแนกตามประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่นพบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของผู้เรียนที่เคยภาษาญี่ปุ่นมาก่อนเข้ามหาวิทยาลัยและไม่เคยเรียนมาก่อน เพิ่งเริ่มเรียนในมหาวิทยาลัย มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .043

3.5 ระยะเวลาในประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.35 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวม จำแนกตามระยะเวลาในประวัติ การศึกษาภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย

ระยะเวลาที่เคยเรียนมาก่อนเข้า มหาวิทยาลัย	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	F	Sig
ไม่ถึง 1 ปี	10	68.30	12.58	1.571	.203
1-3 ปี	56	77.85	13.37		
3-6 ปี	18	76.88	12.36		
มากกว่า 5 ปี	4	74.25	15.58		

จากตารางแสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมจำแนกตามระยะเวลาในประวัติ การศึกษาภาษาญี่ปุ่นพบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของผู้เรียนที่เคยภาษาญี่ปุ่นมาก่อนเข้ามหาวิทยาลัยจำแนกตามระยะ เวลา ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.6 สถานที่ที่ศึกษาภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย

ตาราง 4.36 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวม จำแนกตามสถานที่ที่ศึกษาภาษาญี่ปุ่น ก่อนเข้ามหาวิทยาลัย

สถานที่ที่ศึกษาภาษาญี่ปุ่น	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	F	Sig
โรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่น	8	78.63	11.160	3.340	.022*
โรงเรียนมัธยมศึกษา	64	77.84	13.073		
อื่นๆ	16	69.56	13.740		

จากตารางแสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมของผู้เรียนที่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก่อนเข้ามหาวิทยาลัยจำแนกตามสถานที่ที่ศึกษา พบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของผู้เรียนที่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก่อนเข้ามหาวิทยาลัยจำแนกตามสถานที่ที่ศึกษา มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 4.37 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมรายคู่ จำแนกตามสถานที่ที่ศึกษา ภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย

สถานศึกษา	โรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่น	โรงเรียนมัธยม	อื่นๆ
โรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่น	-		
โรงเรียนมัธยม	.781(.881)	-	
อื่นๆ	9.063(.135)	8.281(.035)*	-

จากตารางการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมรายคู่ จำแนกตามสถานที่ที่ศึกษา ภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัยโดยใช้ค่าสถิติ LSD (Least Significant Difference) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% พบว่าการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมรายคู่ระหว่างโรงเรียนมัธยม และ สถานศึกษาอื่นๆ พบว่า โรงเรียนมัธยม มีคะแนนเฉลี่ยรวม มากกว่า สถานศึกษาอื่นๆ โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.281

3.7 อาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นให้คนแรก

ตารางที่ 4.38 แสดงคะแนนเฉลี่ยรวม จำแนกตามอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นให้คนแรก

อาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นให้คนแรก	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	F	Sig
ชาวไทย	63	75.69	13.24	.513	.600
ชาวญี่ปุ่น	18	75.55	13.56		
ทั้งชาวไทยและชาวญี่ปุ่น	39	72.56	16.25		

จากตารางการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมรายคู่ จำแนกตามอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นให้คนแรกก่อนเข้ามหาวิทยาลัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของผู้เรียนที่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก่อนเข้ามหาวิทยาลัยจำแนกตามอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นให้คนแรก *ไม่มีความแตกต่างกัน* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.8 ตามประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น

ตารางที่ 4.39 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวม จำแนกตามประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น

ประสบการณ์ในการใช้ชีวิต อยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	t	Sig
เคย	26	83.61	9.27	4.859	.000*
ไม่เคย	94	72.18	14.47		

จากตารางแสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวม จำแนกตามประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น พบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของผู้เรียนที่เคยมีประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่นและผู้เรียนที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น *มีความแตกต่างกัน* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000

3.9 การศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น

ตารางที่ 4.40 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวม จำแนกตามการศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น

การศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	t	Sig
เคย	112	75.19	14.07	1.526	.130
ไม่เคย	8	67.25	16.24		

จากตารางแสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวม จำแนกตามการศึกษาเพิ่มเติมพบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของผู้เรียนที่ศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่นและผู้เรียนที่ไม่เคยศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.10 การได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.41 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยรวมของผู้เรียน จำแนกตามการได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย

การได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	t	Sig
เคย	63	76.79	12.86	1.719	.088
ไม่เคย	57	72.29	15.48		

จากตารางแสดงผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยรวมของผู้เรียน จำแนกตามการได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย พบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของผู้

เรียนที่เคยได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัยและผู้เรียนที่ไม่เคยได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย *ไม่มีความแตกต่างกัน* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.11 การได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนหลังเข้ามหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.42 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยรวมของผู้เรียน จำแนกตามการได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนหลังเข้ามหาวิทยาลัย

การได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียน <u>หลัง</u> เข้ามหาวิทยาลัย	จำนวน	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	t	Sig
เคย	107	73.61	14.46	-2.333	.021*
ไม่เคย	13	83.23	9.42		

จากตารางแสดงผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยรวมของผู้เรียน จำแนกตามการได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนหลังเข้ามหาวิทยาลัย พบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของผู้เรียนที่เคยได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนหลังเข้ามหาวิทยาลัยและผู้เรียนที่ไม่เคยได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนหลังเข้ามหาวิทยาลัย *มีความแตกต่างกัน* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ.021

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ปัญหาการออกเสียง Yo-on(เสียงพยัญชนะควบ)ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย เป็นการมุ่งศึกษาปัญหาการออกเสียง Yo-on(เสียงพยัญชนะควบ) ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยในปัจจุบันว่า มีปัญหาการออกเสียง Yo-on(เสียงพยัญชนะควบ)มากน้อยเพียงใด เพื่อวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียง Yo-on(เสียงพยัญชนะควบ) ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นว่า มีลักษณะข้อผิดพลาดใดบ้าง และเพื่อศึกษาลักษณะทางประชากรว่า ตัวแปรทางประชากรใดที่มีผลต่อความแตกต่างในการออกเสียง Yo-on(เสียงพยัญชนะควบ) โดยใช้เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลและแบบทดสอบการออกเสียงคำศัพท์ มีคำทดสอบทั้งสิ้น 100 คำ

ในการวิจัยนี้เก็บข้อมูลจากวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่1-4 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่1-4 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ในภาคเรียนที่2 ปีการศึกษา 2555 จำนวนรวมทั้งสิ้น 120 คน

นักศึกษาผู้ให้ความร่วมมือมีลักษณะทางประชากร ดังนี้

ในจำนวน 120 คน เป็นหญิงจำนวน 98 คน(ร้อยละ81.6) เป็นชายจำนวน 22 คน(ร้อยละ18.33) ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ57คน(ร้อยละ 47.50) ภาคเหนือ47คน(ร้อยละ 39.20) และภาคกลาง12คน(ร้อยละ 10.00) ที่เหลือมาจากภาคอื่นๆ ทุกคนเป็นนักศึกษาวิชาเอกชั้นปีที่ 1-4 มีสัดส่วนในชั้นปีละ 30 คน(ร้อยละ 25) มีผู้ที่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย จำนวน88 คน(ร้อยละ 73.33) และผู้ที่ไม่เคยเรียนภาษา ญี่ปุ่นมาก่อน จำนวน 32 คน(ร้อยละ 26.67) ในกลุ่มของผู้ที่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก่อนส่วนใหญ่เคยเรียนมาเป็นระยะเวลา1-3 ปี จำนวน 56 คน(ร้อยละ 63.64) รองลงมาคือ 3-6 ปี จำนวน 18 คน(ร้อยละ 20.45) ไม่ถึง1 ปี จำนวน 10 คน(ร้อยละ 11.36) และมากกว่า 5 ปี จำนวน 4 คน(ร้อยละ 4.55) ตามลำดับ ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่เคยเรียนมาก่อนจากโรงเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 64 คน(ร้อยละ 72.73)

นักศึกษามากกว่าครึ่งหนึ่งเคยเรียนกับอาจารย์ที่สอนภาษาญี่ปุ่นให้คนแรกที่เป็นอาจารย์ชาวไทย จำนวน 63 คน(ร้อยละ 52.50) เรียนกับทั้งอาจารย์ชาวไทยและชาวญี่ปุ่นจำนวน39 คน(ร้อยละ 32.50) และเรียนกับอาจารย์ชาวญี่ปุ่น มีจำนวนเพียง18 คน (ร้อยละ 15)

ในกลุ่มนักศึกษา ส่วนน้อยที่มีโอกาสเคยใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น มีจำนวนเพียง 26 คน ในจำนวนนี้ เคยมีประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่นมากที่สุดระหว่าง 6 เดือน – 1 ปี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 9.17 รองลงมาคือไม่ถึง 1 เดือน จำนวน 10 คน (ร้อยละ 8.33) ที่เหลือคือ มากกว่า 1 ปี และระหว่าง 1-6 เดือน (4 คน/1 คน) ร้อยละ (3.33/0.83)

นอกจากการเรียนภาษาญี่ปุ่นในชั้นเรียนแล้ว มีนักศึกษาที่ศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่นมากที่สุด จำนวน 106 คน (ร้อยละ 88.33) ผู้เรียนส่วนใหญ่ศึกษาภาษาญี่ปุ่นเพิ่มเติมจากแหล่งอื่นมากที่สุดอันดับแรก คือ ศึกษาภาษาญี่ปุ่นเพิ่มเติมจากการ ดูทีวี ดูละคร ดูภาพยนตร์ญี่ปุ่นมากที่สุดเป็นอันดับ 1 อันดับที่ 2 ได้แก่ การฟัง เพลงญี่ปุ่น อันดับที่ 3 ได้แก่ การพูดคุยกับเพื่อนชาวญี่ปุ่น ซึ่งผู้เรียนมีโอกาสดูเพิ่มเติมเป็นบางวันจำนวน 68 คน (ร้อยละ 56.7) นาน ๆ ครั้ง จำนวน 30 คน (ร้อยละ 25) และทุกวันมีจำนวนเพียง 13 คน (ร้อยละ 11.7)

นักศึกษาที่เคยได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย มีมากกว่า นักศึกษาที่ไม่เคยได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย (63 คน / 57 คน) ร้อยละ (52.50 / 47.50) และนักศึกษาที่เคยได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนหลังเข้ามหาวิทยาลัยมีมากกว่า นักศึกษาที่ไม่เคยได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียนหลังเข้ามหาวิทยาลัย (107 คน / 13 คน) ร้อยละ (89.17/10.83)

ก่อนเข้ารับการทดสอบอ่านออกเสียง นักศึกษามีความคิดเห็นว่า การออกเสียง Yo-on (พยัญชนะเสียงควบ) ในระยะแรกที่เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่นยาก อยู่ในระดับมากเป็นอันดับ 1 ($\bar{X} = 3.66$) อันดับที่ 2 คิดว่า จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขวิธีการออกเสียง Yo-on (เสียงพยัญชนะควบ) จากอาจารย์ผู้สอน ($\bar{X} = 3.29$) อันดับที่ 3 คิดว่ามีปัญหาในการออกเสียง Yo-on (เสียงพยัญชนะควบ) ($\bar{X} = 3.18$) อันดับที่ 4 ได้รับการฝึกฝนวิธีการออกเสียง Yo-on (เสียงพยัญชนะควบ) ในระยะแรกที่เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่น จากอาจารย์ผู้สอนอย่างเพียงพอ ($\bar{X} = 3.14$) และ อันดับที่ 5 คิดว่าได้รับการแก้ไขวิธีการออกเสียง Yo-on (พยัญชนะเสียงพยัญชนะควบ) จากอาจารย์ผู้สอนในชั้นเรียน ($\bar{X} = 3.12$) ทั้ง 4 อันดับหลังนี้มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง

การประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ SPSS (Statistical Package Of the Social Sciences) ในส่วนของข้อมูลเชิงพรรณนาผู้วิจัยใช้สถิติเกี่ยวกับ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสำหรับการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างชั้นปี และทดสอบค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยกับตัวแปรด้านบุคคล ผู้วิจัยใช้ค่าสถิติ t-Test (independesnt sample) ,การวิเคราะห์

ความแปรปรวนจำแนกแบบทางเดียว F-test (One –way ANOVA) โดยใช้ค่าสถิติ LSD (Least Significant Difference) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.สรุปผลการวิจัย

1.1 ผลการวิเคราะห์ผลการทดสอบออกเสียงคำศัพท์

1.2.1 ผลการทดสอบออกเสียงคำศัพท์ โดยการวิเคราะห์เชิงปริมาณในภาพรวม พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่4 สามารถออกเสียงได้ดีที่สุด รองลงมา ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่3 นักศึกษาชั้นปีที่2 และนักศึกษาชั้นปีที่1

สรุปได้ว่า ผู้เรียนที่มีระยะเวลาการเรียนภาษาญี่ปุ่นมากกว่าสามารถออกเสียงพยัญชนะควบได้ดีกว่า

1.1.2 ผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดการออกเสียงคำศัพท์ พบว่า ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะควบ ซึ่งพบลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะควบหลายลักษณะ เรียงตามลำดับจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ดังนี้

(1)ลักษณะข้อผิดพลาดแบบ B คือ ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาว

(2)ลักษณะข้อผิดพลาดแบบG คือ ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบผิดเพี้ยนเป็นคนละเสียง

(3)ลักษณะข้อผิดพลาดแบบ A คือ ลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว

(4)ลักษณะข้อผิดพลาดแบบ H ได้แก่ ลักษณะข้อผิดพลาดอื่นๆ

(5)ลักษณะข้อผิดพลาดแบบF คือ ผู้เรียนออกเสียงเหมือนคำในภาษาไทย

(6)ลักษณะข้อผิดพลาดแบบD คือ ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวเป็นเสียงพยัญชนะควบ

(7)ลักษณะข้อผิดพลาดแบบE คือ ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบไม่ชัดเจน

(8)ลักษณะข้อผิดพลาดแบบ C คือ ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงยาวเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้น

สรุปได้ว่า ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบไม่ถูกต้อง โดยมีแนวโน้มออกเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาวได้ง่ายที่สุด

1.1.3 ผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดของแต่ละชุดคำศัพท์ที่ใช้ทดสอบ

1.1.3.1 ผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดชุดคำศัพท์เสียงพยัญชนะควบและเสียงพยัญชนะเดี่ยว สรุปได้ว่า

ผู้เรียนมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาวมากที่สุด ในขณะที่คำที่เป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยวพบว่า ผู้เรียนออกเสียงเป็นเสียงพยัญชนะควบมากที่สุด

1.1.3.2 ผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดชุดคำศัพท์เสียงต้นคำ-เสียงกลาง/ท้ายคำ สรุปได้ว่า คำศัพท์ทั้งคำที่มีเสียงพยัญชนะควบตำแหน่งต้นคำและคำที่มีเสียงพยัญชนะควบตำแหน่งกลาง/ท้ายคำ พบลักษณะข้อผิดพลาดที่มากที่สุดตรงกัน คือ ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาว ทั้งนี้ คำที่มีเสียงพยัญชนะควบตำแหน่งกลาง/ท้ายคำ จะออกเสียงเป็นเสียงยาวได้ง่ายกว่า เสียงพยัญชนะควบตำแหน่งต้นคำ

1.1.3.3 ผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดชุดคำศัพท์เสียงพยัญชนะควบวรรณ/อ/+ ั และเสียงพยัญชนะควบวรรณ/า/+ ุ สรุปได้ว่า ผู้เรียนมีปัญหาในการออกเสียงคำที่เป็นเสียงพยัญชนะควบ[วรรณ/อ/+ ั] โดยออกเสียงเหมือนคำในภาษาไทยได้มากที่สุด ส่วนเสียงพยัญชนะควบ[วรรณ/อ/+ ั] และเสียงพยัญชนะควบ[วรรณ/า/+ ุ] นั้น ผู้เรียนออกเสียงผิดโดยมีแนวโน้มออกเสียงพยัญชนะควบนั้นผิดเพี้ยนเป็นคนละเสียงมากที่สุด

2.1 ผลการวิเคราะห์ลักษณะทางประชากรของผู้เรียนที่มีผลต่อความแตกต่างในการออกเสียงพยัญชนะควบ

2.1.1 เพศ

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมของนักศึกษาจำแนกตามเพศ พบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของนักศึกษาทั้งเพศชายและเพศหญิง ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปได้ว่า เพศ ไม่ใช่ตัวแปรสำคัญ ที่มีผลต่อความแตกต่างในการออกเสียงพยัญชนะควบในภาษาญี่ปุ่น

2.1.2 ภูมิภาค

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมของนักศึกษาจำแนกตามภูมิภาค (ยกเว้นภาคใต้ มีเพียง1คน) พบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาต่างกัน มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปได้ว่า ภูมิภาค เป็นตัวแปรสำคัญ ที่มีผลต่อความแตกต่างในการออกเสียงพยัญชนะควบในภาษาญี่ปุ่น

2.1.3 ระดับการศึกษา

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวมจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของนักศึกษาชั้นปีที่1 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปได้ว่า ระดับการศึกษา เป็นตัวแปรสำคัญ ที่มีผลต่อความแตกต่างในการออกเสียงพยัญชนะควบในภาษาญี่ปุ่น

2.1.4 ประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่น

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมจำแนกตามประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่น พบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของผู้เรียนที่เคยภาษาญี่ปุ่นมาก่อนเข้ามหาวิทยาลัยและไม่เคยเรียนมาก่อนเพิ่งเริ่มเรียนในมหาวิทยาลัย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปได้ว่า ประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย เป็นตัวแปรสำคัญ ที่มีผลต่อความแตกต่างในการออกเสียงพยัญชนะควบในภาษาญี่ปุ่น

2.1.5 ระยะเวลาในประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่น

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมจำแนกตามระยะเวลาในประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย พบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของผู้เรียนที่เคยภาษาญี่ปุ่นมาก่อนเข้ามหาวิทยาลัยจำแนกตามระยะเวลา ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปได้ว่า ระยะเวลาในประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย ไม่ใช่ตัวแปรสำคัญ ที่มีผลต่อความแตกต่างในการออกเสียงพยัญชนะควบในภาษาญี่ปุ่น

2.1.6 สถานที่ที่ศึกษาภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมจำแนกตามสถานที่ที่ศึกษาภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย พบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของผู้เรียนที่เคยภาษาญี่ปุ่นมาก่อนเข้ามหาวิทยาลัยจำแนกตามจำแนกตามสถานที่ที่ศึกษา มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปได้ว่า สถานที่ที่ศึกษาในประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย เป็นตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อความแตกต่างในการออกเสียงพยัญชนะควบในภาษาญี่ปุ่น

2.1.7 อาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นให้คนแรก

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวมจำแนกตามอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นให้คนแรก พบว่า คะแนนเฉลี่ยรวมของผู้เรียนที่มีอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นให้คนแรกเป็นชาวไทยชาวญี่ปุ่น และทั้งชาวไทยและชาวญี่ปุ่น ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปได้ว่า อาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นให้คนแรก ไม่ใช่ตัวแปรสำคัญ ที่มีผลต่อความแตกต่างในการออกเสียงพยัญชนะควบในภาษาญี่ปุ่น

2.1.8 ประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรวม จำแนกตามประสบการณ์ในการใช้

2.อภิปรายผลการวิจัย

2.1 ผลการวิจัยนี้ ในเชิงปริมาณพบว่า โดยภาพรวมคะแนนเฉลี่ยรวมของผู้เรียนที่ออกเสียงพยัญชนะควบได้ถูกต้องอยู่ในระดับค่อนข้างมาก แต่เมื่อวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยรวมจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ได้คะแนนเฉลี่ยรวมน้อยที่สุด แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบมากที่สุด ทำให้ทราบว่า ควรทำการศึกษาปัญหาและแก้ไขปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบ โดยเฉพาะผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับต้น เพื่อให้ผู้เรียนออกเสียงได้อย่างถูกต้องตั้งแต่ระยะเริ่มแรกที่เรียนภาษาญี่ปุ่น

2.2 ผลการวิจัยนี้ พบลักษณะข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะควบหลายประเภท ซึ่งลักษณะข้อผิดพลาดที่พบสอดคล้องกับเอกสารและงานวิจัยอื่น ดังนี้ (1) ลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว สอดคล้องกับ Nakayama และ Kubozono (2000) และ Chiba (2009) (2) ลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาว สอดคล้องกับ Chiba (2009), Oonishi (1974), Asadayuth (2004) (3) ลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงยาวเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้น สอดคล้องกับ Okada (2005) (4) ลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวเป็นเสียงพยัญชนะควบ สอดคล้องกับ Nihongo Accento jiten (1986), Kokusai kooryuukikin (1995) แต่ลักษณะข้อผิดพลาดนี้ ไม่ใช่การออกเสียงในคำศัพท์ที่ถือว่าการออกเสียงที่ยอมรับ โดยทั่วไปในภาษาพูดของคนญี่ปุ่น (5) ลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบไม่ชัดเจน สอดคล้องกับ Oonishi (1974) (6) ลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนออกเสียงเหมือนคำในภาษาไทย สอดคล้องกับ Asadayuth (2004) และ Chiba (2009) แต่ในงานวิจัยนี้ พบลักษณะข้อผิดพลาดที่แตกต่างจากเอกสารและงานวิจัยที่ผ่านมา คือ ลักษณะข้อผิดพลาดแบบ G ที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบผิดเพี้ยนเป็นคนละเสียง ซึ่งเป็นประเด็นที่ยังไม่มีกล่าวถึงในมาก่อน

จากลักษณะข้อผิดพลาดดังกล่าวที่พบในการวิจัยนี้ สามารถกล่าวสรุปได้ว่า ลักษณะข้อผิดพลาด 4 แบบ ได้แก่ 1) ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเป็นเสียงพยัญชนะเดี่ยว 2) ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้นเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงยาว 3) ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบเสียงยาวเป็นเสียงพยัญชนะควบเสียงสั้น และ 4) ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวเป็นเสียงพยัญชนะควบนั้น บ่งชี้ว่า ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่สองนั้น ผู้เรียนมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนรู้เรื่องการแบ่งจังหวะและช่วงเสียงในคำภาษาญี่ปุ่นทั้งสิ้น ส่วนลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบผิดเพี้ยนเป็นคนละเสียงนั้น พบมากที่สุดเป็นอันดับ 1 ในนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 และพบมากเป็นอันดับ 2 ในชั้นปีที่ 1 และ 4 นั้น กล่าวได้ว่า ลักษณะข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้ สำหรับ

นักศึกษาชั้นปีที่1 อาจเกิดจากปัญหาการอ่านตัวเขียน เนื่องจากจำตัวอักษรไม่ได้ จึงอ่านผิด แต่สำหรับนักศึกษาชั้นปีอื่นๆที่เรียนภาษาญี่ปุ่นมามากกว่า เป็นข้อผิดพลาดที่ไม่น่าจะเกิดจากปัญหาดังกล่าว ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่า อาจเกิดจากข้อผิดพลาดในลักษณะที่อ่านพลาดเนื่องจากความตื่นเต้น ประหม่า หรือความเมื่อยล้าระหว่างเข้ารับการทดสอบออกเสียง อย่างไรก็ตาม ข้อผิดพลาดที่พบเหล่านี้ อาจเป็นการออกเสียงผิดโดยเจตนา(ออกเสียงผิดเป็นประจำ)หรือเป็นการอ่านพลาดซึ่งอาจเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวก็ได้ ดังเช่นMatsusaki(2008) ชี้ว่า การที่จะกล่าวว่าข้อผิดพลาดที่พบเหล่านั้นอาจเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเป็นประจำ(error)หรือเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว(mistake) ควรต้องทำการตรวจสอบซ้ำเพื่อความแน่ใจ นอกจากนี้ ลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนออกเสียงเหมือนคำในภาษาไทยซึ่งพบในงานวิจัยนี้ เป็นหลักฐานบ่งชี้ได้ว่า เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่(ภาษาไทย)ของผู้เรียน ดังเช่นAsadayuth(2004)ชี้ว่า การออกเสียงพยัญชนะควบในภาษาญี่ปุ่นที่ออกเสียงยากสำหรับผู้เรียนชาวไทยนั้น ผู้เรียนจึงออกเสียงที่ใกล้เคียงที่สุดโดยออกเสียงภาษาไทย และประเด็นสุดท้าย ลักษณะข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะควบไม่ชัดเจนนั้น ผู้วิจัยมั่นใจว่า เกิดจากปัญหาที่ผู้เรียนขาดทักษะการออกเสียงพยัญชนะควบเนื่องจากขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอ ซึ่งเสียงพยัญชนะควบนั้นเป็นเสียงเพดานกลาย(口蓋化) หากขณะที่ผู้เรียนออกเสียงโดยตำแหน่งฐานกรณ์ในช่องปากไม่ถูกต้องก็จะทำให้ออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน

2.3 ผลการวิเคราะห์ลักษณะทางประชากร แสดงว่า ตัวแปรทางประชากรบางประการ ได้แก่ ระดับการศึกษา ภูมิฐานะ ประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น และการได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียน เป็นตัวแปรสำคัญ ที่มีผลต่อความแตกต่างในการออกเสียงพยัญชนะควบของผู้เรียนชาวไทย สอดคล้องกับ Toda(2008)และมีชัย(2548) ชี้ว่าการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนชาวต่างชาติ นั้น ควรนำปัจจัยส่วนบุคคล มาศึกษาด้วย เนื่องจากปัจจัยด้านบุคคลส่งผลให้เกิดความแตกต่างในการเรียนรู้และความสามารถในการออกเสียง

3. ข้อควรปรับปรุงและข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยในอนาคต

3.1 การวิจัยนี้ ในการทดสอบการออกเสียงพยัญชนะควบใช้เพียงคำศัพท์(100คำ)เท่านั้น แต่ก็พบลักษณะข้อผิดพลาดหลายประเภท ทั้งนี้จะได้นำผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบนี้ไปออกแบบและสร้างแบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะควบในการวิจัยต่อไป นอกจากนี้ ควรทำการวิจัยเชิงทดลองโดยเพิ่มการทดสอบการอ่านประโยคสั้นๆ รวมถึงการทดสอบความสามารถด้านการฟังควบคู่ไปด้วย เพื่อให้เห็นผลการศึกษาที่แตกต่างกันชัดเจนยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป

3.2 การวิจัยนี้ แม้จะพบว่ามีความแตกต่างทางประชากรบางประการที่มีผลต่อความแตกต่างในการออกเสียงของผู้เรียน แต่ผู้วิจัยยังไม่ได้ทำการวิเคราะห์ปัญหาในเชิงลึกว่า ตัวแปรทางประชากรใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กันและส่งผลกระทบต่อความสามารถในการออกเสียง ดังนั้น หากจะมีการวิจัยครั้งต่อไป ควรทำการวิจัยเพิ่มเติมเนื้อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลที่จะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการออกเสียงของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย

3.3 การวิจัยนี้ กลุ่มตัวอย่างที่เลือก มาจาก 2สถาบันเท่านั้น จึงยังไม่อาจกล่าวได้ในวงกว้างทั้งหมดว่า ผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะควบ มากน้อยเพียงใด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงควรเพิ่มกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งต่อไปด้วย

3.4 ผลการวิจัยนี้ ผู้วิจัยไม่อาจสรุปได้ชัดเจนว่าข้อผิดพลาดที่พบเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเป็นประจำ(error)หรือเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว(mistake) ดังนั้นเพื่อตรวจสอบประเด็นนี้ให้แน่ใจ จึงควรศึกษาวิจัยเพิ่มเติมเพื่อขยายผลต่อไป

บรรณานุกรม

กาญจนา นาคสกุล.2008.ระบบเสียงภาษาไทย.กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุกัญญา ทองดินนอก.1997.การวิจัยขั้นพื้นฐานเพื่อพัฒนาตำราและสื่อการสอนภาษาญี่ปุ่นด้านการฟังระดับต้นเพื่อผู้เรียน

ชาวไทย(1)แนวทางการสอนเสียงที่ฟังออกยาก.Hikakushakaibunkakenkyu:Kyushu University

สุกัญญา ทองดินนอก.2007.การวิจัยขั้นพื้นฐานเพื่อพัฒนาตำราและสื่อการสอนภาษาญี่ปุ่นด้านการฟังระดับต้นเพื่อผู้เรียน

ชาวไทย(2)แนวทางการสอนเสียงที่ฟังออกยาก.กรุงเทพมหานคร:วารสารแจแปนฟาวนด์เดชั่น ฉบับที่4

มีชัย เอี่ยมจินดา.2548.การเรียนรู้ภาษาที่สอง.วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีที่2 ฉบับที่2

戸田貴子(Toda Takako).2008.『日本語教育と音声』くろしお

戸田貴子(Toda Takako).2006.「第二言語における発音習得プロセスの実証的研究」平成 16 年度

から 17 年度 学科研究費補助金研究成果報告書基盤研究 (c)

戸田貴子(Toda Takako)2004.『コミュニケーションのための日本語発音レッスン』スリーエーネット

ワーク

国際交流基金 (Kokusaikooryuukikin) .2009.『国際交流基金 日本語教授法シリーズ』第 2 巻「音声を教える」 ひつじ

千葉真人(Chiba Masahito).2009.「日本人教師が感じているタイ人学習者の発音問題点とその具体

例」『国際交流基金バンコク日本文化センター日本語教育紀要』 (6) pp.115-124

鹿島央(Kashima Tanomu).2003.『日本語教育をめざす人のための基礎から学ぶ音声学』スリーエー

ネット

松崎寛(Matsusaki Hiroshi).2005.「音声の指導法」第 2 節『講座・日本語教育学』第 4 巻言語学

の支援、スリーエーネットワーク pp.93-112

チューシー・アサダーユット(Asadayuth Chusri).2004.『「タイ語母語話者の日本語発音に関する

干渉の考察と指導提案」『国際交流基金バンコク日本文化センター日本語教育紀要』

(1) pp.21-28

チューシー・アサダーユット(Asadayuth Chusri).2006.『「日本語とタイ語の発音に関する対照研

究」『国際交流基金バンコク日本文化センター日本語教育紀要』 (3) pp.75—86

- 小西玲子(Konishi Reiko).2005.「タイ語母語話者の音声習得に関する一考察ーシとチの知覚と生成を中心として」 早稲田大学日本語教育学会秋季大会
- サウワニー・スタートータイ(Saowanee)2004.「日本語の発音における母語の影響についてータイ人日本語学習者を対象としてー」 『外国語学研究』 pp. 169ー175 大東文化大学院外国語学研究科編
- スィリポンパイブーン・ユパカー(Yupaka Siriphonphaiboon).2008.「タイ人教師による日本語音声教育の現状調査」 『日本語教育国際シンポジウム「東南アジアにおける日本語教育展望」』 pp.146-150 タマサート大学教養学部日本語学科
- 窪園春夫(Kubozono Haruo).2000.『日本語の発音教室』理論と練習、くろしお出版
- 松崎寛(Matsusaki Hiroshi).2005.「音声の指導法」第2節『講座・日本語教育学』第4巻言語学の支援 (1998) 『『よくわかる音声』アルク国際交流基金 (1981) 『発音』教師用日本語教育ハンドブック 6、pp. 85-87
- 日本語放送協会.1997.『日本語アクセント辞典』改訂新版、pp.19-20
- 石田敏子(Ishida Toshiko).1996.『日本語教授法』大修館書店文化庁 (1996) 『音声と音声教育』「日本語教育指導参考書1」 おおくらしょう
- 大西晴彦(Oonishi Akihiko).1976.「タイ人の発音に関する若干の考察」 『国際学友会日本語学校紀要』 (2) pp.65-80
- 岡田亜矢子(Okada ayako)・Paku Egyon.2005.『コミュニケーションのための指導実践』、日本語教育実践研究 第4号、pp.125-134
- カノックワン・ラオハブラナキットカタギリ(Kanokwan Laohaburanakit Katagiri).2009.「タイにおける日本語研究の傾向～1986年-2009年に公開された研究を対象に」 『日本語とタイ語の対照研究～研究史概要』2011 今井忍編 大阪大学日本語日本文学研究センター (Somkiat Chawengkijwanich, Patcharaporn Kaewkitsadang との共同研究)

ภาคผนวก

1.แบบสอบถาม

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับคำตอบของท่าน

1.1 เพศ (1) () ชาย (2) () หญิง

1.2 ภูมิลำเนา จังหวัด.....

1.3 ระดับการศึกษา (1) () นิสิตชั้นปีที่1 (2) () นิสิตชั้นปีที่2

(3) () นิสิตชั้นปีที่3 (4) () นิสิตชั้นปีที่4

1.4 ประวัติการศึกษาภาษาญี่ปุ่น (1) () เคยเรียนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย

(2) () ไม่เคยเรียนมาก่อน เพิ่งเริ่มเรียนในมหาวิทยาลัย

1.5 จากข้อ 1.4 หากตอบ เคย กรุณาตอบคำถามต่อไปนี้

1.5.1 ระยะเวลา (1) () ไม่ถึง1 ปี (2) () 1-3 ปี (3) () 3-6ปี (4) () มากกว่า 5 ปี

1.5.2 จำนวนชั่วโมงเรียน(คาบละ50-60นาที)

(1) () 3-6คาบ/สัปดาห์ (2) () มากกว่า6คาบ/ สัปดาห์

1.5.3 ประเภทของสถาบัน (1) () โรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่น (2) () โรงเรียนมัธยมศึกษา

(3) () อื่นๆ(ระบุ).....

1.6 อาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นให้คนแรก (1) () ชาวไทย (2) () ชาวญี่ปุ่น (3) () ทั้งชาวไทยและชาวญี่ปุ่น

1.7 ประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น

- (1) ☐ เคย (3) ☐ ไม่ถึง 1 เดือน (4) ☐ 1-6 เดือน (5) ☐ 6 เดือน-1 ปี (6) ☐ มากกว่า 1 ปี
- (2) ☐ ไม่เคย

1.8 นอกจากการเรียนโดยมีอาจารย์ผู้สอนในชั้นเรียนแล้วท่านศึกษาภาษาญี่ปุ่นเพิ่มเติมจากแหล่งอื่นหรือไม่

- (1) ☐ ศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น (2) ☐ ไม่ได้ศึกษาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่น

1.9 จากข้อ(1.9) โดยวิธีใดบ้างจาก/แหล่งใดบ้าง (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- (1) ☐ ฟังเพลงญี่ปุ่น (4) ☐ ดูทีวี ดูละคร ดูภาพยนตร์ญี่ปุ่น
- (2) ☐ พูดคุยกับเพื่อนชาวญี่ปุ่น (5) ☐ ฟังข่าวภาษาญี่ปุ่นทางอินเทอร์เน็ต
- (3) ☐ ฟังภาษาญี่ปุ่นจากเทปหรือซีดีแล้วพูดตาม (6) ☐ อื่นๆ(ระบุ).....

1.10 จากข้อ(1.9)ท่านทำบ่อยเพียงใด

- (1) ☐ ทุกวัน (2) ☐ บางวัน (3) ☐ นานๆครั้ง

1.11 ก่อนเข้ามหาวิทยาลัย ท่านเคยได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียน

- (1) ☐ เคย (2) ☐ ไม่เคย

1.12 หลังเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ท่านเคยได้รับการสอนวิธีการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจากอาจารย์ในชั้นเรียน

- (1) ☐ เคย (2) ☐ ไม่เคย

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงYo-on(เสียงควบ)ของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับคำตอบของท่านมากที่สุด

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2.1 ในระยะแรกที่เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่น ท่านคิดว่าการออกเสียง Yo-on (เสียงควบ)นั้นยาก					
2.2 ท่านได้รับการฝึกฝนวิธีการออกเสียง Yo-on(เสียงควบ) ในระยะแรกที่เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่น จากอาจารย์ผู้สอนอย่างเพียงพอ					
2.3 ท่านมีปัญหาในการออกเสียง Yo-on(เสียงควบ)					
2.4ท่านมีความจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขวิธีการออกเสียง Yo-on (เสียงควบ)จากอาจารย์ผู้สอน					
2.5ท่านได้รับการแก้ไขวิธีการออกเสียง Yo-on(เสียงควบ)จากอาจารย์ผู้สอนในชั้นเรียน					

2. ชุดคำศัพท์ที่ใช้ในการทดสอบการออกเสียง

ชุดที่ 1 คำที่เป็นคู่เทียบเสียงพยัญชนะควบ(21คำ) กับเสียงพยัญชนะเดี่ยว(21คำ)

《調査語リスト①》 No.1-42

	拗音	直音
k	1 きゃく (客)	2 きやく (規約)
	3 きゅう (急)	4 きゆう (気遊)
	5 きより (距離)	6 きより (気より)
s	7 いしゃ (医者)	8 いしゃ (石屋)
	9 かしゅ (歌手)	10 かしゅ (貸湯)
	11 しょく (食)	12 しょく (私欲)
t	13 おもちや (玩具)	14 もちや (餅屋)
	15 ちゅう (中)	16 ちゅう (知友)
	17 ちょ (著)	18 ちょ (千代)
n	19 にゃく	20 にやく (荷役)
	21 にゅう (乳)	22 にゆう (二酉)
	23 にょい (如意)	24 にょい*
h	25 ひゃく (百)	26 ひやく (飛躍)
	27 ひゅうが (日向)	28 ひゅうが (非優雅)
	29 ひょう (豹)	30 ひょう (費用)
m	31 みゃく (脈)	32 みやく (未訳)
	33 みゆき (あだ名)	34 みゆき (美由紀)
	35 みょう (妙)	36 みょう (見よう)
r	37 りゃく (略)	38 りやく (利益)
	39 りゅう (竜)	40 りゅう (理由)
	41 ふりょ (不慮)	42 ふりょ (不利よ)

*無意味語

ชุดที่ 2 คำที่มีเสียงพยัญชนะควบปรากฏตำแหน่งเสียงต้นคำ(20คำ) และปรากฏตำแหน่งเสียงกลาง/ท้ายคำ(16คำ)

《調査語リスト②》 No.43-79

	/a/列		/u/列		/o/列	
	語頭	語中尾	語頭	語中尾	語頭	語中尾
k	43 キャノン (canon)	44 みなきや (見なきや)	45 キュア (cure)	46 コキュ (cocu:妻を 寝取られた男)	47 きよねん (去年)	48 せんきよ (選挙)
s	49 しゃしん (写真)	50 かいしゃ (会社)	51 しゅじん (主人)	52 かしゅ (歌手)	53 しょか (初夏)	54 いっしょ (一緒)
t	55 ちゃばん (茶番)	56 おちゃ (お茶)	57 チュニッ ク (tunique)	58 ナチュラ ル (natural)	59 ちょきん (貯金)	60 よこっちょ (横っちょ)
n	61 にゃあにゃあ	62 こんにゃく	63 ニュアンス (nuance)	64 ブローニュ (市名)	65 によろによろ	66 てんによ (天女)
h	67 ひゃくぶん (百分)	—	68 ひゆるひゆる	—	69 ひよいひよい	—
m	70 ミャオ (民族名)	—	71 ミュゼ (美術館)	72 カミュ (作家名)	73 みよず (名前)	—
r	74 りゃくが (略画)	75 そりや	76 りゅか (名前)	77 くずりゅ (名前)	78 りょこう (旅行)	79 えんりよ (遠慮)

ชุดที่ 3 คำที่เป็นเสียงพยัญชนะควบวรรณ/o/+ ุ (7คำ) เสียงพยัญชนะควบวรรณ/u/+ ุ (7คำ) และเสียงพยัญชนะ

ควบวรรณ/a/+ ุ (7คำ)

《調査語リスト③》 No.80-100

環境	調査語リスト		
(拗音/o/列) + ุ	80 ベンきょう (勉強)	81 しょうらい (将来)	82 かちょう (課長)
	83 にょうぼう (女房)	84 ひょうか (評価)	85 みょうじ (名字)
	86 りょうり (料理)		
(拗音/u/列) + ุ	87 やきゅう (野球)	88 らいしゅう (来週)	89 とちゅう (途中)
	90 ゆにゅう (輸入)	91 ヒューマン ひゅうまん	92 ミュージック みゅうじっく
	93 りゅうこう (流行)		
(拗音/a/列) + ุ	94 キャンセル きゃんせる	95 シャンハイ しゃんはい	96 ちゃんと
	97 ひこにゃん (マスコットキャラクター)		
	98 ひゃん (名前)	99 ミャンマ みゃんま	100 りゃんこ (名前)